

Sygnatura akt II AKa 332/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2018 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Cezariusz Baćkowski

Sędziowie: SSA Bogusław Tocicki

SSO del. do SA Agata Regulska (spr)

Protokolant: Anna Turek

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniach 7 listopada 2018 r. i 21 listopada 2018r.

sprawy

R. B. (1)

oskarżonego z art.18 §3 k.k. w związku z art. 296 §3 k.k. w związku z art.296 §1 i 2 k.k. i art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 296§1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

B. D. (1)

oskarżonego z art.296§3 w związku z art.296§1 i 2 kk w zw. z art. 12kk i art. 13§1kk w zw. z art. 296§1kk i 2 kk w zw. z art. 11§2kk

P. F. (1)

oskarżonego z art.296§3 w związku z art.296§1 i 2 kk w zw. z art. 12kk i art. 13§1kk w zw. z art. 296§1kk i 2 kk w zw. z art. 11§2kk, art. 296a§1 kk w zw. z art. 12kk, art. 270§1 kk

P. H. (1)

oskarżonego z art.18 §3 k.k. w związku z art. 296 §3 k.k. w związku z art. 296 §1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora wobec wszystkich oskarżonych oraz apelacji wniesionych przez oskarżonych B. D. (1), P. F. (1), P. H. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 12 stycznia 2018 r. sygn. akt III K 179/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. F. (1), w ten sposób, że:

a) wymierzoną temu oskarżonemu w punkcie I części rozstrzygającej karę obniża do 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

b) *stwierdza, że utraciła moc kara łączna wymierzona temu oskarżonemu w punkcie III części rozstrzygającej;*

II. *zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego B. D. (1) w ten sposób, że wymierzona mu w punkcie IV części rozstrzygającej karę obniża do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;*

III. *w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonych: P. F. (1) i B. D. (1) utrzymuje w mocy;*

IV. *utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych: P. H. (1) i R. B. (1);*

V. *na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu P. F. (1) karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;*

VI. *zasądza od oskarżonych: P. F. (1), B. D. (1) i P. H. (1) po 405 zł przypadających na nich kosztów postępowania odwoławczego, na co składa się po 5 zł wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz po 400 zł opłaty, w tym wobec oskarżonych: P. F. (1) i B. D. (1) za obie instancje, a wobec oskarżonego P. H. (1) za drugą instancję;*

VII. *stwierdza, że koszty postępowania odwoławczego w związku z apelacją prokuratora co do oskarżonego R. B. (1) ponosi Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

1. **P. F. (1)** oskarżony został o to, że:

I. w okresie od 30 października 2009r. do 31 października 2010 r. w S., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z:

- B. D. (1) w okresie od 30 października 2009 r. do 31 października 2010 r.

a także wykorzystując pomoc, udzieloną przez:

- A. C., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w okresie od 11.06.2010 r. do 01.10.2010 r.

- F. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w okresie od 14.09.2010r. do 15.10.2010 r.

- M. I., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w okresie od 01.12.2009r. do 06.05.2010 r.

- P. H. (1), prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w okresie od 30 października 2009 r. do 30.09.2010 r.

- R. B. (1), reprezentującego (...) sp. z o.o. w okresie od 05.10.2010r. do 21.10.2010 r.

- I. F., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w okresie od 14.09.2010r. do 15.10.2010 r.

jako (...) sp.z o.o. w S., przekształconej następnie w K. C. (...) sp z o.o., zobowiązany - na podstawie umowy o pracę z dnia 30.04.2009 r./ K.10, K.194/ i przyjętych zadań tego stanowiska pracy - do zajmowania się sprawami majątkowymi wyżej wymienionej spółki, między innymi do:

- wyboru podwykonawców, zarządzania aktywnościami podwykonawców w celu osiągnięcia oczekiwanych wyników przy optymalnych kosztach, nadzoru nad jakością prac

- prowadzenia projektów w obszarach technicznych zakładu

- realizowania strategii utrzymania ruchu

- minimalizacji kapitału pracującego poprzez optymalizację wartości części zamiennych
- wdrażanie w zakładzie wymaganych i koniecznych procedur posiadając uprawnienia do:
- autoryzacji zakupów
- negocjowania warunków finansowych i jakościowych umów z podwykonawcami
- współpracy z dostawcami
- dostępu do specjalnego systemu informatycznego do przetwarzania danych, dotyczących stanów magazynowych (S. (...))

nadużył udzielonych mu uprawnień, wyrządzając (...) sp.z o.o. - przekształconą następnie w (...) sp. z o.o., szkodę majątkową w wielkich rozmiarach, to jest w wysokości brutto nie mniejszej, niż **2.200.000** zł oraz usiłował wyrządzić szkodę w dalszej kwocie nie mniejszej, niż 491.000 zł w ten sposób, że:

- działając wspólnie i w porozumieniu z B. D. (1), korzystając z udzielonej mu pomocy przez P. H. (1), R. B. (1), doprowadzał do składania i realizacji przez pokrzywdzoną spółkę zamówień, korzystając z pośrednictwa firm, prowadzonych przez pomocników, wskazanych wyżej, których usługi były zbędne z punktu widzenia założeń ekonomicznych, na dostawy materiałów i części, zgodnie z ustalonym wcześniej minimalnym stanem magazynowym, niezbędnym do zapewnienia ciągłości ruchu, generując fikcyjnie w systemie S. (...) ich zużycie, podczas gdy w rzeczywistości części te nie były zużywane i nie były dostarczane do magazynu pokrzywdzonej spółki, a stan magazynowy w systemie S. (...) był uzupełniany na podstawie wystawianych faktur VAT pomimo, iż część lub materiał nigdy nie były zużywane

- działając wspólnie i w porozumieniu z B. D. (1), korzystając z udzielonej mu pomocy przez P. H. (1), M. I., A. C., F. P. oraz I. F., doprowadzał do składania i realizacji przez pokrzywdzoną spółkę zamówień w firmach pośredniczących, o których mowa niżej, na dostawę materiałów i części po cenach wyższych, aniżeli oferowane przez dostawców preferowanych przez spółkę, tak zwanych „dostawców (...)”, pomimo tego, że transakcje te, biorąc pod uwagę nie tylko cenę, ale także jakość i termin wykonania, były dla pokrzywdzonej spółki niekorzystne, w ten sposób, że:

1. działając wspólnie i w porozumieniu z B. D. (1), przy pomocy P. H. (1), prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)

- a. w dniu 30 października 2009r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) -jako (...) -wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 56.120,00 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że jeden z towarów, a mianowicie stanowisko diagnostyczne o wartości brutto 34.160,00 zł, nie dotarł do pokrzywdzonej spółki,

- b. w dniu 6 listopada 2009r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 30 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 58.560,00 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki

- c. w dniu 16 listopada 2009r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) -jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 51.240,00 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...)

- d. w dniu 29 stycznia 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 maja 2010 r. na kwotę brutto 343.225,65zł, a następnie

w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...)

e. w dniu 28 lutego 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) -jako (...) -wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 maja 2010 r. na kwotę brutto 288.823,32zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...)

f. w dniu 13 maja 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) -wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 27 maja 2010 r. na kwotę brutto 50.529,92zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...)

g. w dniu 24 maja 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 17 czerwca 2010 r. na kwotę brutto 100.688,16 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, a miał być wcześniej zakupiony przez (...) od A. C., prowadzącego (...)

h. w dniu 24 czerwca 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...)z dnia 22 czerwca 2010 r. na kwotę brutto 59.279,36 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 37.675,39 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...)

i. w dniu 14 lipca 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako Reg Met-wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 lipca 2010 r. na kwotę brutto 144.285,74 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...)

j. w dniu 15 lipca 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1)-jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 16 lipca 2010 r. na kwotę brutto 86.412,11 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...)

k. w dniu 9 czerwca 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) -wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 27 lipca 2010 r. na kwotę brutto 107.518,33 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...)

l. w dniu 2 lipca 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) -wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 3 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 343.649,60 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 177.914,27 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...), przy czym towar ten został wcześniej zakupiony przez (...) od (...)

m. w dniu 04 sierpnia 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) -wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 6 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 47.775,96 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...)

n. w dniu 5 sierpnia 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) - wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 10 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 179.077,47 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki

o. w dniu 24 czerwca 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) wystawił faktury VAT: nr (...) z dnia 12 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 28.748,63 zł i korektę do faktury (...) z dnia 7 września 2010 r. na kwotę brutto 25.873,27, fakturę VAT A (...) z dnia 30 września 2010 r. na kwotę brutto 92.417,68 zł, które to faktury następnie zatwierdził do zapłaty, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 76.611,92 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...)

p. w dniu 31 sierpnia 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 1 września 2010 r. na kwotę brutto 9.260,48 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 7.237,12 zł., wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...)

q. w dniu 14 lipca 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 lipca 2010 r. na kwotę brutto 24.248,72 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki

2. działając wspólnie i w porozumieniu z B. D. (1), z pomocą A. C., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...):

a. w dniu 11 czerwca 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą A. C. - jako (...) - wystawił faktury VAT: nr (...) z dnia 1 lipca 2010 r. na kwotę brutto 236.191,15 zł, fakturę VAT nr (...) z dnia 14 lipca 2010 r. na kwotę brutto 391,267,55 zł, które to następnie zatwierdził do zapłaty, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 105.344,77 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...)

b. w dniu 28 lipca 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą A. C. - jako (...) - wystawił faktury VAT: nr (...) z dnia 1 września 2010 r. na kwotę brutto 208.403,60 zł., fakturę VAT nr (...) z dnia 3 września 2010 r. na kwotę brutto 204.857,77 zł, fakturę VAT nr (...) z dnia 1 października 2010 r. na kwotę brutto 161.341,57 zł, które to następnie zatwierdził do zapłaty, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 181.673,43 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...)

c. w dniu 5 sierpnia 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą A. C. - jako (...) - wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 16 września 2010 r. na kwotę brutto 132.688,88 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 47.203,02 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...)

d. w dniu 5 sierpnia 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą A. C. - jako (...) - wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 16 września 2010 r. na kwotę brutto 15.997,13 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 6.132,33 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...)

3. działając wspólnie i w porozumieniu z B. D. (1), przy pomocy M. I., prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...):

a. w dniu 1 grudnia 2009 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą M. I. jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 stycznia 2010 r. na kwotę brutto 39.899,30 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 16.048,64 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...)

b. w dniu 5 maja 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą M. I. jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 6 maja 2010 r. na kwotę brutto 11.260,70 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 5.500,57 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...)

4. działając wspólnie i w porozumieniu z B. D. (1), przy pomocy R. B. (1), działającego w imieniu (...) sp. s o.o.:

a. w dniu 5 października 2010 r. polecił B. D. (1)

wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 5 października 2010 r. na kwotę brutto 81.191,00 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez

pokrzywdzoną spółkę

b. w dniu 5 października 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 października 2010 r. na kwotę brutto 56.228,58 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na

ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę

c. w dniu 7 października 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 11 października 2010 r. na kwotę brutto 56.464,04 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę

d. w dniu 8 października 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 12 października 2010 r. na kwotę brutto 59.987,40 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę,

e. w dniu 8 października 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 października 2010 r. na kwotę brutto 19.886,00 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę

f. w dniu 11 października 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 18 października 2010 r. na

kwotę brutto 77.860,40 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie- nie stawił się jego adwokat adw. N. K. - zawiadomiony o terminie posiedzenia odwoławczego nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę

g. w dniu 11 października 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 19 października 2010 r. na kwotę brutto 35.306,80 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę

h. w dniu 13 października 2010 r. polecił B. D. (1)

wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 21 października 2010 r. na kwotę brutto 54.990,28 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę

i. w dniu 13 października 2010 r. polecił B. D. (1)

wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 21 października 2010 r. na kwotę brutto 49.610,08 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę

5. działając wspólnie i w porozumieniu z B. D. (1), przy pomocy F. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) oraz I. F., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...):

a. w dniu 2010 r. polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) oraz zamówienia (...) na dostawę towaru, na którą (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 października 2010 r. na kwotę brutto 93.719,15 zł oraz fakturę (...) z dnia 25 października 2010 r. na kwotę brutto 12.140, 59 zł, gdzie (...) zakupił towary wymienione w tych fakturach w Iss Tech I. F. na podstawie faktur VAT odpowiednio: (...) z dnia 15 października 2010 r. na kwotę brutto 87.875,38 zł oraz (...) z dnia 25 października 2010 r. na kwotę brutto 10.914,12 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 53.953,86 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...),

- to jest o przestępstwo z art. 296 § 3 w związku z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w okresie od 11 września 2009 r. do 7 czerwca 2010 r. w S., jako (...) sp.z o.o. w S., przekształconej następnie w (...) sp. z o.o., zobowiązany - na podstawie umowy o pracę z dnia 30.04.2009 r. i przyjętych zadań tego stanowiska pracy - do zajmowania się sprawami majątkowymi wyżej wymienionej spółki, między innymi do:

- wyboru podwykonawców, zarządzania aktywnościami podwykonawców w celu osiągnięcia oczekiwanych wyników przy optymalnych kosztach, nadzoru nad jakością prac

- prowadzenia projektów w obszarach technicznych zakładu

- realizowania strategii utrzymania ruchu

- minimalizacji kapitału pracującego poprzez optymalizację wartości części zamiennych

- wdrażanie w zakładzie wymaganych i koniecznych procedur posiadając uprawnienia do:

- autoryzacji zakupów
- negocjowania warunków finansowych i jakościowych umów z podwykonawcami
- współpracy z dostawcami
- dostępu do specjalnego systemu informatycznego do przetwarzania danych, dotyczących stanów magazynowych (S. (...))

działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, przyjął korzyści majątkowe od niżej wymienionych podmiotów w zamian za nadużycie udzielonych mu przez pracodawcę uprawnień, polegające na dokonywaniu wyboru dostawców z pominięciem obowiązujących w (...) sp.z o.o. w S., przekształconej następnie w (...) sp. z o.o., procedur i składaniu zamówień na dostawy towarów, oczywiście niekorzystnych dla pracodawcy, co było niedopuszczalną czynnością preferencyjną i wyrządziło pracodawcy: (...) sp. z o.o. w S., przekształconej następnie w (...) sp. z o.o., szkodę majątkową w wysokości nie mniejszej, niż 2.200.000 zł, i tak:

- w dniu 11 września 2009 r. przyjął na swój rachunek (...), prowadzony przez (...) SA (obecnie (...) SA) od M. I. kwotę 2000 zł

- w dniu 22 stycznia 2010 r. przyjął korzyść majątkową w postaci uiszczenia przez P. H. (1), prowadzącego (...), zaliczki w kwocie 10.000,00 zł na koszty naprawy samochodu R. (...) tytułem zlecenia nr (...), wykonywanej przez (...) sp. z o.o. w D. ul. (...) na rzecz P. F. (1), która to kwota została przez P. F. (2) przelana w dniu 22 stycznia 2010 r. na rachunek (...) sp. z o.o. (...), data uznania rachunku 22 stycznia 2010 r.

- w dniu 10 lutego 2010 r. przyjął na swój rachunek (...), prowadzony przez (...) SA (obecnie (...) SA) od P. H. (1) kwotę 25.000 zł

- w dniu 11 lutego 2010 r. przyjął korzyść majątkową w postaci uiszczenia przez P. H. (1), prowadzącego (...), kwoty 25.026,65 zł, pozostałej części kosztów naprawy samochodu R. (...) tytułem zlecenia nr (...), udokumentowanych fakturą VAT (...) z dnia 10 lutego 2010 r., wykonywanej przez (...) sp. z o.o. w D. ul. (...) na rzecz P. F. (1), która to kwota została przez P. H. (1) przelana w dniu 10 lutego 2010 r. na rachunek (...) sp. z o.o. (...), data uznania rachunku 11 lutego 2010 r.

- w dniu 11 maja 2010 r. przyjął od (...), za pośrednictwem spółki (...), korzyść majątkową w kwocie 100.000 zł

- w dniu 7 czerwca 2010 r. przyjął korzyść majątkową w kwocie 4.025,83 zł w postaci uiszczenia przez P. H. (1), prowadzącego (...), należności za naprawę samochodu R. (...) tytułem zlecenia nr (...), faktura VAT nr (...) z dnia 5 czerwca 2010 r., wykonywanej przez (...) sp. z o.o. w D. ul. (...) na rzecz P. F. (1), która to kwota została przez P. H. (1) przelana w dniu 7 czerwca 2010 r. na rachunek (...) sp. z o.o. (...),

- to jest o przestępstwo z art. 296a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

III. w dniu 3 sierpnia 2010 r. w S. posłużył się sfałszowaną uprzednio „Kartą wydania z magazynu”, przedkładając ją A. S. jako dokument, na podstawie którego A. S. miał w systemie S. (...) udokumentować zużycie części z magazynu (...) sp. z o.o. w S., przekształconej następnie w (...) sp. z o.o., na której wypisał nazwy przedmiotów „pompa” i (...) wraz z numerami części, ich ilością i kontem kosztów, podrabiając podpis P. K. o treści (...),

- to jest o przestępstwo z art. 270§1 kk

2. B. D. (1) został oskarżony o to, że:

IV. w okresie od 30 października 2009 r. do 31 października 2010 r. w S., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. F. (1)

a także wykorzystując pomoc, udzieloną przez:

- A. C., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), w okresie od 11.06.2010 r. do 01.10.2010 r.
- F. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), w okresie od 14.09.2010r. do 15.10.2010 r.
- M. I., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), w okresie od 01.12.2009r. do 06.05.2010 r.
- P. H. (1), prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), w okresie od 30 października 2009 r. do 30.09.2010 r.
- R. B. (1), reprezentującego (...) sp. z o.o., w okresie od 05.10.2010r. do 21.10.2010 r.
- I. F., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), w okresie od 14.09.2010r. do 15.10.2010 r. wiedząc, że P. F. (1), jako (...) sp.z o.o. w S., przekształconej następnie w (...) sp. z o.o., zobowiązany - na podstawie umowy o pracę z dnia 30.04.2009 r. /K.10, K.194 li przyjętych zadań tego stanowiska pracy - do zajmowania się sprawami majątkowymi wyżej wymienionej spółki, między innymi do:
 - wyboru podwykonawców, zarządzania aktywnościami podwykonawców w celu osiągnięcia oczekiwanych wyników przy optymalnych kosztach, nadzoru nad jakością prac
 - prowadzenia projektów w obszarach technicznych zakładu
 - realizowania strategii utrzymania ruchu
 - minimalizacji kapitału pracującego poprzez optymalizację wartości części zamiennych
 - wdrażanie w zakładzie wymaganych i koniecznych procedur posiadając uprawnienia do:
 - autoryzacji zakupów
 - negocjowania warunków finansowych i jakościowych umów z podwykonawcami
 - współpracy z dostawcami
 - dostępu do specjalnego systemu informatycznego do przetwarzania danych, dotyczących stanów magazynowych (S. (...))

sam, piastując funkcję „specjalisty do spraw zakupów technicznych” (...) sp. z o.o. w S., której następcą prawnym jest (...) sp. z o.o., (...) sp.z o.o. - przekształconą następnie w (...) sp. z o.o., współdziałał w nadużyciu przez P. F. (1) swoich uprawnień, a także sam nadużywał udzielonych jemu uprawnień, wyrządzając w konsekwencji (...) sp.z o.o. - przekształconą następnie w (...) sp. z o.o., szkodę majątkową w wielkich rozmiarach, to jest w wysokości brutto nie mniejszej, niż 2.200.000 zł oraz usiłował wyrządzić szkodę w dalszej kwocie nie mniejszej, niż 491.000 zł w ten sposób, że:

- działając wspólnie i w porozumieniu z P. F. (1), korzystając z udzielonej mu pomocy przez P. H. (1), R. B. (1), brał istotny udział w doprowadzaniu do składania i realizacji przez pokrzywdzoną spółkę zamówień, korzystając z pośrednictwa firm, prowadzonych przez pomocników, wskazanych wyżej, których usługi były zbędne z punktu widzenia założeń ekonomicznych, na dostawy materiałów i części, zgodnie z ustalonym wcześniej minimalnym stanem magazynowym, niezbędnym do zapewnienia ciągłości ruchu, generując fikcyjnie w systemie S. (...) ich zużycie, podczas gdy w rzeczywistości części te nie były zużywane i nie były dostarczane do magazynu pokrzywdzonej spółki, a stan magazynowy w systemie S. (...) był uzupełniany na podstawie wystawianych faktur VAT pomimo, iż część lub materiał nigdy nie były zużywane

- działając wspólnie i w porozumieniu z P. F. (1), korzystając z udzielonej mu pomocy przez P. H. (1), M. I., A. C., F. P. oraz I. F., brał istotny udział w doprowadzaniu do składania i realizacji przez pokrzywdzoną spółkę zamówień w firmach pośredniczących, o których mowa niżej, na dostawę materiałów i części po cenach wyższych, aniżeli oferowane przez dostawców preferowanych przez spółkę, tak zwanych „dostawców (...)”, pomimo tego, że transakcje te, biorąc pod uwagę nie tylko cenę, ale także jakość i termin wykonania, były dla pokrzywdzonej spółki niekorzystne, w ten sposób, że:

1. działając wspólnie i w porozumieniu z P. F. (1), przy pomocy P. H. (1), prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)

a. w dniu 30 października 2009r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) -jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 56.120,00 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że jeden z towarów, a mianowicie stanowisko diagnostyczne o wartości brutto 34.160,00 zł, nie dotarł do pokrzywdzonej spółki,

b. w dniu 6 listopada 2009r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) -wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 30 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 58.560,00 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki,

c. w dniu 16 listopada 2009r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) -wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 51.240,00 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...),

d. w dniu 29 stycznia 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 maja 2010 r. na kwotę brutto 343.225,65zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...),

e. w dniu 28 lutego 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) -wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 maja 2010 r. na kwotę brutto 288.823,32zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...),

f. w dniu 13 maja 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 27 maja 2010 r. na kwotę brutto 50.529,92zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...),

g. w dniu 24 maja 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 17 czerwca 2010 r. na kwotę brutto 100.688,16 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, a miał być wcześniej zakupiony przez (...) od A. C., prowadzącego (...),

h. w dniu 24 czerwca 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 22 czerwca 2010 r. na kwotę brutto 59.279,36 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 37.675,39 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...),

i. w dniu 14 lipca 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) -wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 lipca 2010 r. na kwotę brutto 144.285,74 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...),

j. w dniu 15 lipca 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 16 lipca 2010 r. na kwotę brutto 86.412,11 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...),

k. w dniu 9 czerwca 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 27 lipca 2010 r. na kwotę brutto 107.518,33 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...),

l. w dniu 2 lipca 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 3 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 343.649,60 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 177.914,27 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez - jako (...) a ceną dostawcy (...), przy czym towar ten został wcześniej zakupiony przez (...) od (...),

m. w dniu 04 sierpnia 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 6 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 47.775,96 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...),

n. w dniu 5 sierpnia 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 10 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 179.077,47 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki

o. w dniu 24 czerwca 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) wystawił faktury VAT: nr (...) z dnia 12 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 28.748,63 zł i korektę do faktury (...) z dnia 7 września 2010 r. na kwotę brutto 25.873,27, fakturę VATA (...) z dnia 30 września 2010 r. na kwotę brutto 92.417,68 zł, które to faktury następnie zostały przez P. F. (1) zatwierdzone do zapłaty, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 76.611,92 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...),

p. w dniu 31 sierpnia 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) -wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 1 września 2010 r. na kwotę brutto 9.260,48 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 7.237,12 zł., wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...),

q. w dniu 14 lipca 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) - jako (...) -wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 lipca 2010 r. na kwotę brutto 24.248,72 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki.

2. działając wspólnie i w porozumieniu z P. F. (1), z pomocą A. C., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...):

a. w dniu 11 czerwca 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą A. C. - jako (...) - wystawił faktury VAT: nr (...) z dnia 1 lipca 2010 r. na kwotę brutto 236.191,15 zł, fakturę VAT nr (...) z dnia 14 lipca 2010 r. na kwotę brutto 391,267,55 zł, które to następnie P. F. (1) zatwierdził do zapłaty, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 105.344,77 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...),

b. w dniu 28 lipca 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą A. C. - jako (...) - wystawił faktury VAT: nr (...) z dnia 1 września 2010 r. na kwotę brutto 208.403,60 zł., fakturę VAT nr (...) z dnia 3 września 2010 r. na kwotę brutto 204.857,77 zł, fakturę VAT nr (...) z dnia 1 października 2010 r. na kwotę brutto 161.341,57 zł, które to następnie P. F. (1) zatwierdził do zapłaty, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 181.673,43 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...),

c. w dniu 5 sierpnia 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą A. C. - jako (...) - wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 16 września 2010 r. na kwotę brutto 132.688,88 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 47.203,02 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...),

d. w dniu 5 sierpnia 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą A. C. - jako (...) - wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 16 września 2010 r. na kwotę brutto 15.997,13 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 6.132,33 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...).

3. działając wspólnie i w porozumieniu z P. F. (1), przy pomocy M. I., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...):

a. w dniu 1 grudnia 2009 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą M. I. jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 stycznia 2010 r. na kwotę brutto 39.899,30 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 16.048,64 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...),

b. w dniu 5 maja 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą M. I. jako (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 6 maja 2010 r. na kwotę brutto 11.260,70 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 5.500,57 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...).

4. działając wspólnie i w porozumieniu z P. F. (1), przy pomocy R. B. (1), działającego w imieniu (...) sp. s o.o.:

a. w dniu 5 października 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 5 października 2010 r. na kwotę brutto 81.191,00 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako

dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę,

b. w dniu 5 października 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na

dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 października 2010 r. na kwotę brutto 56.228,58 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę,

c. w dniu 7 października 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na

dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 11 października 2010 r. na kwotę brutto 56.464,04 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę,

d. w dniu 8 października 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na

dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 12 października 2010 r. na kwotę brutto 59.987,40 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę,

e. w dniu 8 października 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 października 2010 r. na kwotę brutto 19.886,00 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę.

f. w dniu 11 października 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 18 października 2010 r. na kwotę brutto 77.860,40 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę,

g. w dniu 11 października 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 19 października 2010 r. na kwotę brutto 35.306,80 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę,

h. w dniu 13 października 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 21 października 2010 r. na kwotę brutto 54.990,28 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę,

i. w dniu 13 października 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr

(...) z dnia 21 października 2010 r. na kwotę brutto 49.610,08 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę.

5. działając wspólnie i w porozumieniu z P. F. (1), przy pomocy F. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) oraz I. F., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...): w dniu 2010 r. przyjął i wykonał wydane przez P. F. (1) polecenie wygenerowania w systemie S. (...) zamówienia nr (...) oraz zamówienia (...) na dostawę towaru, na którą (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 października 2010 r. na kwotę brutto 93.719,15 zł oraz fakturę (...) z dnia 25 października 2010 r. na kwotę brutto 12.140, 59 zł, gdzie (...) zakupił towary wymienione w tych fakturach w (...) I. F. na podstawie faktur VAT odpowiednio: (...) z dnia 15 października 2010 r. na kwotę brutto 87.875,38 zł oraz (...) z dnia 25 października 2010 r. na kwotę brutto 10.914,12 zł, a następnie w systemie S. (...) oznaczył towar jako dostarczony, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 53.953,86 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...),

- to jest o przestępstwo z art. 296 § 3 w związku z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

3. P. H. (1) został oskarżony o to, że:

V. w okresie od w okresie od 30 października 2009 r. do 30 września 2010 r. w B. i w S., z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w P., w zamiarze, aby P. F. (1), działający w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, który pełnił funkcję (...) sp. z o.o. w S., przekształconej następnie w (...) sp. z o.o., będąc zobowiązanym - na podstawie umowy o pracę z dnia 30.04.2009 r. i przyjętych zadań tego stanowiska pracy - do zajmowania się sprawami majątkowymi wyżej wymienionej spółki, między innymi do:

- wyboru podwykonawców, zarządzania aktywnościami podwykonawców w celu osiągnięcia oczekiwanych wyników przy optymalnych kosztach, nadzoru nad jakością prac

- prowadzenia projektów w obszarach technicznych zakładu

- realizowania strategii utrzymania ruchu

- minimalizacji kapitału pracującego poprzez optymalizację wartości części zamiennych

- wdrażanie w zakładzie wymaganych i koniecznych procedur

i jako Kierownik Techniczny P. F. (1) posiadał uprawnienia do:

- autoryzacji zakupów

- negocjowania warunków finansowych i jakościowych umów z podwykonawcami

- współpracy z dostawcami

- dostępu do specjalnego systemu informatycznego do przetwarzania danych, dotyczących stanów magazynowych (S. (...))

w zamiarze, by P. F. (1) nadużył udzielonych mu uprawnień, wyrządzając (...) sp. z o.o. - przekształconą następnie w (...) sp. z o.o., szkodę majątkową w wielkich rozmiarach, to jest w wysokości brutto nie mniejszej, niż 2.200.000 zł oraz usiłując wyrządzić szkodę w dalszej kwocie nie mniejszej, niż 491.000 zł,

swoim zachowaniem ułatwił P. F. (1) popełnienie opisanego wyżej czynu zabronionego w ten sposób, że:

- P. F. (1), działając wspólnie i w porozumieniu z B. D. (1), korzystając z udzielonej mu pomocy przez P. H. (1), doprowadził do składania i realizacji przez pokrzywdzoną spółkę zamówień, korzystając z pośrednictwa P. H. (1) i firmy (...), której usługi były zbędne z punktu widzenia założeń ekonomicznych, na dostawy materiałów i części, zgodnie z ustalonym wcześniej minimalnym stanem magazynowym, niezbędnym do zapewnienia ciągłości ruchu, generując fikcyjnie w systemie S. (...) ich zużycie, podczas gdy w rzeczywistości części te nie były zużywane i nie były dostarczane do magazynu pokrzywdzonej spółki, a stan magazynowy w systemie S. (...) był uzupełniany na podstawie wystawianych faktur VAT pomimo, iż część lub materiał nigdy nie były zużywane

- P. F. (1), działając wspólnie i w porozumieniu z B. D. (1), korzystając z udzielonej mu pomocy przez P. H. (1), doprowadził do składania i realizacji przez pokrzywdzoną spółkę zamówień w firmie (...) na dostawę materiałów i części po cenach wyższych, aniżeli oferowane przez dostawców preferowanych przez spółkę, tak zwanych „dostawców (...)”, pomimo tego, że transakcje te, biorąc pod uwagę nie tylko cenę, ale także jakość i termin wykonania, były dla pokrzywdzonej spółki niekorzystne, przy czym następowało to w oparciu o następujące transakcje:

a. w dniu 30 października 2009r. P. F. (1) polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 56.120,00 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że jeden z towarów, a mianowicie stanowisko diagnostyczne o wartości brutto 34.160,00 zł, nie dotarł do pokrzywdzonej spółki,

b. w dniu 6 listopada 2009r. P. F. (1) polecił B. D. (1)

wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 30 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 58.560,00 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki,

c. w dniu 16 listopada 2009r. P. F. (1) polecił B. D. (1)

wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 51.240,00 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) - (...) od (...),

d. w dniu 29 stycznia 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1)

wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 maja 2010 r. na kwotę brutto 343.225,65zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...),

e. w dniu 28 lutego 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1)

wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 maja 2010 r. na kwotę brutto 288.823,32zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie

dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...),

f. w dniu 13 maja 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1)

wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. F. (2) (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 27 maja 2010 r. na kwotę brutto 50.529,92zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...),

g. w dniu 24 maja 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 17 czerwca 2010 r. na kwotę brutto 100.688,16 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, a miał być wcześniej zakupiony przez (...) od A. C., prowadzącego (...),

h. w dniu 24 czerwca 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) (...) wystawił fakturę VAT nr A (...) z dnia 22 czerwca 2010 r. na kwotę brutto 59.279,36 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 37.675,39 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...),

i. w dniu 14 lipca 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 lipca 2010 r. na kwotę brutto 144.285,74 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...),

j. w dniu 15 lipca 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 16 lipca 2010 r. na kwotę brutto 86.412,11 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...),

k. w dniu 9 czerwca 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 27 lipca 2010 r. na kwotę brutto 107.518,33 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...),

l. w dniu 2 lipca 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 3 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 343.649,60 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 177.914,27 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...), przy czym towar ten został wcześniej zakupiony przez (...) od (...),

ł. w dniu 04 sierpnia 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 6 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 47.775,96 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, który to towar miał być wcześniej zakupiony przez (...) od (...),

m. w dniu 5 sierpnia 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. F. (2) (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 10 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 179.077,47 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki,

n. w dniu 24 czerwca 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. F. (2) (...) wystawił faktury VAT: nr (...) z dnia 12 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 28.748,63 zł i korektę do faktury (...) z dnia 7 września 2010 r. na kwotę brutto 25.873,27, fakturę VAT A (...) z dnia 30 września 2010 r. na kwotę brutto 92.417,68 zł, które to faktury następnie zatwierdził do zapłaty, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 76.611,92 zł, wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...),

o. w dniu 31 sierpnia 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 1 września 2010 r. na kwotę brutto 9.260,48 zł,

a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że zamówiony towar został zakupiony po cenie wyższej, aniżeli cena, oferowana przez dostawców (...), czym spowodował szkodę w wysokości brutto 7.237,12 zł., wynikającą z różnicy między ceną oferowaną przez (...) a ceną dostawcy (...),

p. w dniu 14 lipca 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą P. H. (1) (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 lipca 2010 r. na kwotę brutto 24.248,72 zł, a następnie w systemie S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki,

- to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 296 § 3 k.k. w związku z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

4. R. B. (1) został oskarżony o to, że:

VI. (X. a/o) w okresie od 05. października 2010r. do 21 października 2010 r. w S. i W., z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępstwach czasu, reprezentując (...) sp. z o.o., chcąc, aby P. F. (1), działający w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, który pełnił funkcję (...) sp.z o.o. w S., przekształconej następnie w (...) sp. z o.o., będąc zobowiązanym - na podstawie umowy o pracę z dnia 30.04.2009 r. i przyjętych zadań tego stanowiska pracy - do zajmowania się sprawami majątkowymi wyżej wymienionej spółki, między innymi do:

- wyboru podwykonawców, zarządzania aktywnościami podwykonawców w celu osiągnięcia oczekiwanych wyników przy optymalnych kosztach, nadzoru nad jakością prac

- prowadzenia projektów w obszarach technicznych zakładu

- realizowania strategii utrzymania ruchu

- minimalizacji kapitału pracującego poprzez optymalizację wartości części zamiennych

- wdrażanie w zakładzie wymaganych i koniecznych procedur

i jako (...) sp.z o.o. w S., przekształconej następnie w (...) sp. z o.o., P. F. (1) był zobowiązany - na podstawie umowy o pracę z dnia 30.04.2009 r. K.10, K.194 i przyjętych zadań tego stanowiska pracy - do zajmowania się sprawami majątkowymi wyżej wymienionej spółki, między innymi do:

- wyboru podwykonawców, zarządzania aktywnościami podwykonawców w celu osiągnięcia oczekiwanych wyników przy optymalnych kosztach, nadzoru nad jakością prac

- prowadzenia projektów w obszarach technicznych zakładu

- realizowania strategii utrzymania ruchu

- minimalizacji kapitału pracującego poprzez optymalizację wartości części zamiennych

- wdrażanie w zakładzie wymaganych i koniecznych procedur posiadając uprawnienia do:

- autoryzacji zakupów

- negocjowania warunków finansowych i jakościowych umów z podwykonawcami

- współpracy z dostawcami

- dostępu do specjalnego systemu informatycznego do przetwarzania danych, dotyczących stanów magazynowych (S. (...))

mając zamiar, aby P. F. (1) nadużył udzielonych mu uprawnień, wyrządzając (...) sp.z o.o. - przekształconą następnie w (...) sp. z o.o., szkodę majątkową w wielkich rozmiarach, to jest w wysokości brutto nie mniejszej, niż 2. 200.000 zł oraz usiłując wyrządzić szkodę w dalszej kwocie nie mniejszej, niż 491.000 zł, swoim zachowaniem ułatwił P. F. (1) popełnienie opisanego wyżej czynu zabronionego w ten sposób, że:

- P. F. (1), działając wspólnie i w porozumieniu z B. D. (1), korzystając z udzielonej mu pomocy R. B. (1), doprowadził do składania i realizacji przez pokrzywdzoną spółkę zamówień, korzystając z pośrednictwa R. B. (1), reprezentującego (...) sp. z o.o. w W., której usługi były zbędne z punktu widzenia założeń ekonomicznych, na dostawy materiałów i części, zgodnie z ustalonym wcześniej minimalnym stanem magazynowym, niezbędnym do zapewnienia ciągłości ruchu, generując fikcyjnie w systemie S. (...) ich zużycie, podczas gdy w rzeczywistości części te nie były zużywane i nie były dostarczane do magazynu pokrzywdzonej spółki, a stan magazynowy w systemie S. (...) był uzupełniany na podstawie wystawianych faktur VAT pomimo, iż część lub materiał nigdy nie były zużywane przy czym następowało to w oparciu o następujące transakcje:

a. w dniu 5 października 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...), wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 5 października 2010 r. na kwotę brutto 81.191,00 zł, a następnie w systemie S. (...) P. F. (1) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata za towar nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę,

b. w dniu 5 października 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 października 2010 r. na kwotę brutto 56.228,58 zł, a następnie w systemie S. (...) P. F. (1) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę,

c. w dniu 7 października 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1) wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 11 października 2010 r. na kwotę brutto 56.464,04 zł, a następnie w systemie S. (...) P. F. (1) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę,

d. w dniu 8 października 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1)

wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 12 października 2010 r. na kwotę brutto 59.987,40 zł, a następnie w systemie S. (...) P. F. (1) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę,

e. w dniu 8 października 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1)

wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 października 2010 r. na kwotę brutto 19.886,00 zł, a następnie w systemie S. (...) P. F. (1) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę,

f. w dniu 11 października 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1)

wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 18 października 2010 r. na kwotę brutto 77.860,40 zł, a następnie w systemie S. (...) P. F. (1) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę,

g. w dniu 11 października 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1)

wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 19 października 2010 r. na kwotę brutto 35.306,80 zł, a następnie w systemie P. F. (1) S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę,

h. w dniu 13 października 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1)

wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 21 października 2010 r. na kwotę brutto 54.990,28 zł, a następnie w systemie P. F. (1) S. (...) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę,

i. w dniu 13 października 2010 r. P. F. (1) polecił B. D. (1)

wygenerowanie w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na którą R. B. (1), działający imieniem (...) wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 21 października 2010 r. na kwotę brutto 49.610,08 zł, a następnie w systemie S. (...) P. F. (1) polecił oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar nie dotarł do pokrzywdzonej spółki, lecz zapłata nie nastąpiła z uwagi na ujawnienie nieprawidłowości przez pokrzywdzoną spółkę,

- to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 296 § 3 k.k. w związku z art. 296 § 1 i 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 12 stycznia 2018r., sygn. akt III K 179/13 Sąd Okręgowy w Opolu:

I. w miejsce czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku uznał oskarżonego **P. F. (1)** za winnego popełnienia tego, że w okresie od dnia 30 października 2009 r. do co najmniej dnia 21 października 2010 r. w S., B. i W., będąc zatrudnionym na stanowisku Kierownika (...)w (...) sp. z o.o. w W. - Fabryka w S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z B. D. (1) w ramach uzgodnionego podziału ról, a także wspólnie i w porozumieniu z:

- P. H. (1), prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) P. H. (1) w zakresie zamówień złożonych w okresie od dnia

30.10.2009 r. do dnia 05.08.2010 r.,

- R. B. (1) reprezentującym „(...)” sp. z o.o. w W. w zakresie zamówień złożonych w okresie od dnia 05.10.2010 r. do dnia 13.10.2010 r.,

doprowadził do wygenerowania w systemie S. (...) Fabryki (...) w S. zamówień o numerach wskazanych poniżej na dostawę towarów do Fabryki (...) w S., co do realizacji których, odpowiednio P. F. (2) reprezentując swoją firmę (...) oraz R. B. (1) reprezentując „(...)” sp. z o.o., wystawili faktury do zapłaty przez (...) sp. z o.o., a następnie w systemie S. (...) spowodował oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar objęty zamówieniami i wystawionymi fakturami faktycznie nie został dostarczony do Fabryki (...) w S., wprowadzając w ten sposób w błąd pracowników (...) sp. z o.o., tj. dyrektora Fabryki w S. P. E. (1) oraz innych pracowników pokrzywdzonej spółki odpowiedzialnych za dokonywanie płatności, stwarzając u nich mylne wyobrażenie, że towar został dostarczony, w wyniku czego:

- należności wynikające z faktur wystawionych przez firmę (...) P. H. (1) zostały przelane z konta pokrzywdzonej spółki na konto firmy (...) P. H. (1),

- należności wynikające z faktur wystawionych przez firmę „(...)” sp. z o.o. nie zostały uregulowane z uwagi na powzięcie przez pokrzywdzoną spółkę podejrzenia zaistnienia czynu zabronionego,

czym doprowadził (...) sp. z o.o. w W., i tym samym jego następcę prawnego (...) sp. z o.o. w W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie **1.538.505,38 zł**, oraz usiłował doprowadzić (...) sp. z o.o. w W., i tym samym jego następcę prawnego (...) sp. z o.o. w W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie **491.524,58 zł**, przy czym dotyczyło to następujących transakcji:

1. odnośnie działania wspólnie i w porozumieniu z B. D. (1) oraz P. H. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...):

a. w dniu 30 października 2009 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...) - wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 56.120,00 zł,

b. w dniu 6 listopada 2009 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 30 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 58.560,00 zł,

c. w dniu 16 listopada 2009r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 51.240,00 zł,

d. w dniu 29 stycznia 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...) - wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 maja 2010 r. na kwotę brutto 343.225,65zł,

e. w dniu 28 lutego 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 maja 2010 r. na kwotę brutto

288.823,32 zł,

f. w dniu 13 maja 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 27 maja 2010 r. na kwotę brutto

50.529,92 zł,

g. w dniu 24 maja 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 17 czerwca 2010 r. na kwotę brutto 100.688,16 zł,

h. w dniu 14 lipca 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 lipca 2010 r. na kwotę brutto 144.285,74 zł,

i. w dniu 15 lipca 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 16 lipca 2010 r. na kwotę

brutto 86.412,11 zł,

j. w dniu 9 czerwca 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 27 lipca 2010 r. na kwotę brutto 107.518,33 zł,

k. w dniu 4 sierpnia 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 6 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 47.775,96 zł,

l. w dniu 5 sierpnia 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 10 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 179.077,47 zł,

m. w dniu 14 lipca 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 lipca 2010 r. na kwotę brutto 24.248,72 zł,

2. odnośnie działania wspólnie i w porozumieniu z B. D. (1) oraz R. B. (1) reprezentującym „(...)” sp. z o.o.:

a. w dniu 5 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 5 października 2010 r. na kwotę brutto 81.191,00 zł,

b. w dniu 5 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 października 2010 r. na kwotę brutto 56.228,58 zł,

c. w dniu 7 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 11 października 2010 r. na kwotę brutto 56.464,04 zł,

d. w dniu 8 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 12 października 2010 r. na kwotę brutto 59.987,40 zł,

e. w dniu 8 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 października 2010 r. na kwotę brutto 19.886,00 zł,

f. w dniu 11 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr

(...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 18 października 2010 r. na kwotę brutto 77.860,40 zł,

g. w dniu 11 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr

(...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 19 października 2010 r. na kwotę brutto 35.306,80 zł,

h. w dniu 13 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 21 października 2010 r. na kwotę brutto 54.990,28 zł,

i. w dniu 13 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 21 października 2010 r. na kwotę brutto 49.610,08 zł,

to jest przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. skazał go na karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

II. w miejsce czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku uznał oskarżonego **P. F. (1)** za winnego popełnienia tego, że w dniu 3 sierpnia 2010 r. w S. posłużył się sfałszowaną uprzednio „Kartą wydania z magazynu” przedkładając ją A. S. jako dokument, na podstawie którego A. S. miał w systemie S. (...) udokumentować zużycie części z magazynu (...) sp. z o.o. w W. - Fabryka w S., na której wypisał nazwy przedmiotów „pompa” i (...) wraz z numerami części, ich ilością i kontem kosztów oraz datę „12.07.2010”, podrabiając podpis P. K. o treści (...),

tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazał go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego **P. F. (1)** kary pozbawienia wolności połączył i w ich miejsce wymierzył mu **karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;**

IV. w miejsce czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku uznał oskarżonego **B. D. (1)** za winnego popełnienia tego, że w okresie od dnia 30 października 2009 r. do co najmniej dnia 21 października 2010 r. w S., B. i W., będąc zatrudnionym na stanowisku Specjalisty do spraw (...)w (...) sp. z o.o. w W. - Fabryka w S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. F. (1) w ramach uzgodnionego podziału ról, a także wspólnie i w porozumieniu z:

- P. H. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) P. H. (1) w zakresie zamówień złożonych w okresie od dnia

30.10.2009 r. do dnia 05.08.2010 r.,

- R. B. (1) reprezentującym „(...)” sp. z o.o. w W. w zakresie zamówień złożonych w okresie od dnia 05.10.2010 r. do dnia 13.10.2010 r.

doprowadził do wygenerowania w systemie S. (...) Fabryki (...) w S. zamówień o numerach wskazanych poniżej na dostawę towarów do Fabryki (...) w S., co do realizacji których, odpowiednio P. H. (1) reprezentując swoją firmę (...) oraz R. B. (1) reprezentując „(...)” sp. z o.o., wystawili faktury do zapłaty przez (...) sp. z o.o., a następnie w systemie S. (...) spowodował oznaczenie towaru jako dostarczonego, wiedząc, że towar objęty zamówieniami i wystawionymi fakturami faktycznie nie został dostarczony do Fabryki (...) w S., wprowadzając w ten sposób w błąd pracowników (...) sp. z o.o., tj. dyrektora Fabryki w S. P. E. (1) oraz innych pracowników pokrzywdzonej spółki odpowiedzialnych za dokonywanie płatności, stwarzając u nich mylne wyobrażenie, że towar został dostarczony, w wyniku czego:

- należności wynikające z faktur wystawionych przez firmę (...) P. H. (1) zostały przelane z konta pokrzywdzonej spółki na konto firmy (...) P. H. (1),

- należności wynikające z faktur wystawionych przez firmę (...) sp. z o.o. nie zostały uregulowane z uwagi na powzięcie przez pokrzywdzoną spółkę podejrzenia zaistnienia czynu zabronionego,

czym doprowadził (...) sp. z o.o. w W., i tym samym jego następcę prawnego (...) sp. z o.o. w W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie **1.538.505,38 zł** oraz usiłował doprowadzić (...) sp. z o.o. w W., i tym samym jego następcę prawnego (...) sp. z o.o. w W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie **491.524,58 zł**. przy czym dotyczyło to następujących transakcji:

1. odnośnie działania wspólnie i w porozumieniu z P. F. (1) oraz P. H. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...):

a. w dniu 30 października 2009 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...) - wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 56.120,00 zł,

b. w dniu 6 listopada 2009 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 30 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 58.560,00 zł,

c. w dniu 16 listopada 2009r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 51.240,00 zł,

d. w dniu 29 stycznia 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...) - wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 maja 2010 r. na kwotę brutto 343.225,65zł,

e. w dniu 28 lutego 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 maja 2010 r. na kwotę brutto

288.823,32 zł,

f. w dniu 13 maja 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 27 maja 2010 r. na kwotę brutto

50.529,92 zł,

g. w dniu 24 maja 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 17 czerwca 2010 r. na kwotę brutto 100.688,16 zł,

h. w dniu 14 lipca 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 lipca 2010 r. na kwotę brutto 144.285,74 zł,

i. w dniu 15 lipca 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 16 lipca 2010 r. na kwotę

brutto 86.412,11 zł,

j. w dniu 9 czerwca 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 27 lipca 2010 r. na kwotę brutto 107.518,33 zł,

k. w dniu 4 sierpnia 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 6 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 47.775,96 zł,

l. w dniu 5 sierpnia 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 10 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 179.077,47 zł,

m. w dniu 14 lipca 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 lipca 2010 r. na kwotę brutto 24.248,72 zł,

2. odnośnie działania wspólnie i w porozumieniu z P. F. (1) oraz R. B. (1) reprezentującym „(...)” sp. z o.o.:

a. w dniu 5 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 5 października 2010 r. na kwotę brutto 81.191,00 zł,

b. w dniu 5 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 października 2010 r. na kwotę brutto 56.228,58 zł,

c. w dniu 7 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 11 października 2010 r. na kwotę brutto 56.464,04 zł,

d. w dniu 8 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 12 października 2010 r. na kwotę brutto 59.987,40 zł,

e. w dniu 8 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 października 2010 r. na kwotę brutto 19.886,00 zł,

f. w dniu 11 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr

(...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 18 października 2010 r. na kwotę brutto 77.860,40 zł,

g. w dniu 11 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr

(...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 19 października 2010 r. na kwotę brutto 35.306,80 zł,

h. w dniu 13 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 21 października 2010 r. na kwotę brutto 54.990,28 zł,

i. w dniu 13 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 21 października 2010 r. na kwotę brutto 49.610,08 zł,

- to jest przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. skazał go na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

V. w miejsce czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku uznał oskarżonego **P. H. (1)** za winnego popełnienia tego, że w okresie od dnia 30 października 2009 roku do co najmniej dnia 10 sierpnia 2010 roku w S., B. i W., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. F. (1) i B. D. (1) zatrudnionymi w (...) sp. z o.o. w W. - Fabryka w S., w imieniu swojej firmy (...) P. H. (1) wystawił faktury za rzekomą dostawę towarów do Fabryki (...) w S., jako realizację zamówień, do których złożenia w imieniu (...) sp. z o.o. w W. - Fabryka w S. doprowadzili P. F. (1) i B. D. (1), których to towarów faktycznie do Fabryki (...) w S. nie dostarczył, przy czym P. F. (1) i B. D. (1) spowodowali oznaczenie w systemie S. (...) Fabryki (...) w S. towaru objętego tymi zamówieniami i fakturami jako dostarczonego, czym wprowadził w błąd pracowników (...) sp. z o.o., tj. dyrektora Fabryki w S. P. E. (1) oraz innych pracowników pokrzywdzonej spółki odpowiedzialnych za dokonywanie płatności, stwarzając u nich mylne wyobrażenie, że towar został dostarczony, w wyniku czego należności wynikające z faktur wystawionych przez oskarżonego w ramach firmy (...) zostały przelane z konta pokrzywdzonej spółki na konto firmy (...), doprowadzając (...) sp. z o.o. w W., i tym samym jego następcę prawnego (...) sp. z o.o. w W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie **1.538.505,38 zł**, przy czym dotyczyło to następujących transakcji:

a. w dniu 30 października 2009 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...) - wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 56.120,00 zł,

b. w dniu 6 listopada 2009 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 30 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 58.560,00 zł,

c. w dniu 16 listopada 2009r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 grudnia 2009 r. na kwotę brutto 51.240,00 zł,

d. w dniu 29 stycznia 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...) - wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 maja 2010 r. na kwotę brutto 343.225,65zł,

e. w dniu 28 lutego 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 maja 2010 r. na kwotę brutto

288.823,32 zł,

f. w dniu 13 maja 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 27 maja 2010 r. na kwotę brutto

50.529,92 zł,

g. w dniu 24 maja 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 17 czerwca 2010 r. na kwotę brutto 100.688,16 zł,

h. w dniu 14 lipca 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 lipca 2010 r. na kwotę brutto 144.285,74 zł,

i. w dniu 15 lipca 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 16 lipca 2010 r. na kwotę

brutto 86.412,11 zł,

j. w dniu 9 czerwca 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 27 lipca 2010 r. na kwotę brutto 107.518,33 zł,

k. w dniu 4 sierpnia 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 6 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 47.775,96 zł,

l. w dniu 5 sierpnia 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 10 sierpnia 2010 r. na kwotę brutto 179.077,47 zł,

m. w dniu 14 lipca 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które P. H. (1) - jako (...)

- wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 lipca 2010 r. na kwotę brutto 24.248,72 zł,

to jest przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VI. w miejsce czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku uznał oskarżonego **R. B. (1)** za winnego popełnienia tego, że w okresie od dnia 5 października 2010 roku do co najmniej dnia 21 października 2010 roku w W. i S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. F. (1) i B. D. (1) zatrudnionymi w (...) sp. z o.o. w W. - Fabryka w S., w imieniu „(...)” sp. z o.o. w W. wystawił faktury za rzekomą dostawę towarów do Fabryki (...) w S., jako realizację zamówień, do których złożenia w imieniu (...) sp. z o.o. w W. - Fabryka w S. doprowadzili P. F. (1) i B. D. (1), które to towary faktycznie do Fabryki (...) w S. nie zostały dostarczone, przy czym P. F. (1) i B. D. (1) spowodowali oznaczenie w systemie S. (...) Fabryki (...) w S. towaru objętego tymi zamówieniami i fakturami jako dostarczonego, czym usiłował wprowadzić w błąd pracowników (...) sp. z o.o., tj. dyrektora Fabryki w S. P. E. (1) oraz innych pracowników pokrzywdzonej spółki odpowiedzialnych za dokonywanie płatności, poprzez stworzenie u nich mylnego wyobrażenia, że towar został dostarczony, i doprowadzić (...) sp. z o.o. w W., a tym samym także jego następcę prawnego (...) sp. z o.o. w W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie **491.524,58 zł** poprzez dokonanie płatności należności wynikających z wystawionych przez niego faktur, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na powzięcie przez pokrzywdzoną spółkę podejrzenia zaistnienia czynu zabronionego, przy czym dotyczyło to następujących transakcji:

a. w dniu 5 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 5 października 2010 r. na kwotę brutto 81.191,00 zł,

b. w dniu 5 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 7 października 2010 r. na kwotę brutto 56.228,58 zł,

c. w dniu 7 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 11 października 2010 r. na kwotę brutto 56.464,04 zł,

d. w dniu 8 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 12 października 2010 r. na kwotę brutto 59.987,40 zł,

e. w dniu 8 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 października 2010 r. na kwotę brutto 19.886,00 zł,

f. w dniu 11 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr

(...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 18 października 2010 r. na kwotę brutto 77.860,40 zł,

g. w dniu 11 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr

(...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 19 października 2010 r. na kwotę brutto 35.306,80 zł,

h. w dniu 13 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienia nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 21 października 2010 r. na kwotę brutto 54.990,28 zł,

i. w dniu 13 października 2010 r. wygenerowano w systemie S. (...) zamówienie nr (...) na dostawę towaru, na które R. B. (1), działający imieniem „(...)” wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 21 października 2010 r. na kwotę brutto 49.610,08 zł,

to jest przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonych **P. F. (1), B. D. (1) i P. H. (1)** do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości, przy czym co do P. F. (1) dotyczy to przestępstwa przypisanego mu w pkt. I części dyspozytywnej wyroku, poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. w W. kwoty **1.538.505,38** (jeden milion pięćset trzydzieści osiem tysięcy pięćset pięć i 38/100) złotych;

VIII. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **P. F. (1)** za przestępstwo przypisane mu w pkt. II części dyspozytywnej wyroku przepadek dowodu rzeczowego w postaci dokumentu „Karta wydania z magazynu” i na zasadzie art. 195 k.k.w. zarządził pozostawienie go w aktach sprawy na k. 191;

IX. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w częściach nań przypadających, a to:

- od **P. F. (1)** kwotę 2.553,03 złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków i kwotę 400,00 złotych tytułem opłaty,

- od **B. D. (1)** kwotę 1.315,65 złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków i kwotę 400,00 złotych tytułem opłaty,

- od **P. H. (1)** kwotę 1.315,65 złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków i kwotę 400,00 złotych tytułem opłaty,

- od **R. B. (1)** kwotę 1.671,65 złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków i kwotę 400,00 złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył **oskarżyciel publiczny**, zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że zebrany w sprawie materiał dowodowy wobec zachowania oskarżonego P. F. (1) zatrudnionego w spółce (...) sp. z o.o w S. na stanowisku kierownika (...), uzasadnia przyjęcie kwalifikacji z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., jedynie co do zamówień, co do których nie został dostarczony towar do pokrzywdzonej spółki (...), eliminując z przyjętego przez Sąd opisu czynu pozostałe zamówienia, które dotyczyły zachowań związanych z zamawianiem towarów z pominięciem dostawców (...), uznając, że materiał dowodowy w tym zakresie nie potwierdził sprawstwa oskarżonego, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do przypisania P. F. (1), jako kierownikowi (...)sp z o.o , czynu zakwalifikowanego z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z uwagi na zakres uprawnień oskarżonego związany z zajmowaniem się sprawami majątkowymi spółki, w zakresie zajmowanego stanowiska to jest autoryzacji zakupów, negocjowania warunków finansowych i jakościowych z podwykonawcami oraz innych dowodów jak zeznania świadków: między innymi: P. E. (2), A. S., M. G., M. Ł., K. M., M. W., P. K. oraz pisemnego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, dokumentacji dotyczącej zatrudnienia oskarżonego, jego zakresu uprawnień i obowiązków, dokumentacji w postaci faktur, ofert porównawczych uzyskanych przez pokrzywdzoną spółkę, które wskazują, że oskarżony dopuścił się w całości zarzucanego mu czynu wskazanego w akcie oskarżenia w pkt I;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na przypisanie oskarżeniu P. F. (1) czynu z art. z art. 296a k.k. w zw. z art. 12 k.k., a opisane zachowanie stanowi czyn współukarany do przyjętej przez Sąd kwalifikacji czynu z art. 286 § 1k.k., podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentacji bankowej, dokumentacji dotyczącej naprawy samochodu P. F. (1), protokołów zeznań świadków między innymi: D. J., D. M., T. Ż., P. C., dowodzi, że P. F. (1) przyjął korzyść majątkową, a zatem wyczerpał znamion czynu z art. 296a § 1k.k.;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na przypisanie oskarżeniu B. D. (1) przestępstwa z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., natomiast w ocenie Sądu zachowanie to wyczerpuje znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., obejmując zachowania związane niedostarczeniem towaru do spółki (...), przy czym powyższe, zdaniem Sądu, nie wiązało się z zakresem uprawnień oskarżonego zatrudnionego jako specjalista ds. (...)w spółce (...), jak i zakresem uprawnień jego bezpośredniego przełożonego P. F. (1) kierownika (...), podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony, będąc podwładnym P. F. (1), współdziałał z nim w zakresie składania zamówień i potwierdzania przyjęcia towaru do magazynu, za który był odpowiedzialny (co wynika z zakresu jego obowiązków), a który towar nigdy nie został dostarczony do pokrzywdzonej spółki, jak i współdziałał z P. F. (1) w zakresie zamówień u dostawców z pominięciem dostawców (...), zamawiając towar po zawyżonych cenach i obejmował swoją świadomością, to że P. F. (1), z racji zajmowanego stanowiska, jest zobowiązany do zajmowania się sprawami majątkowym spółki (...) sp z o.o, co wynika z materiału dowodowego w postaci zeznań świadków między innymi: P. E. (2), A. S., M. G., M. Ł., K. M., M. W., P. K. oraz pisemnego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa , dokumentacji dotyczącej zatrudnienia oskarżonego, jego zakresu uprawnień i obowiązków, dokumentacji w postaci faktur, dokumentacji mailowej, ofert porównawczych uzyskanych przez pokrzywdzoną spółkę ,dokumentacji bankowej, i wskazuje że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu wskazanego w akcie oskarżenia w pkt IV;

IV. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na przypisanie oskarżeniu P. H. (2) przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., natomiast w ocenie Sądu zachowanie

oskarżonego wyczerpuje znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., obejmując zachowania związane niedostarczeniem towaru do spółki (...), albowiem zdaniem Sądu nie doszło do popełnienia przestępstwa nadużycia zaufania, a także oskarżony nie miał wiedzy, co do zakresu uprawnień P. F. (1), podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych, a to, że oskarżony P. H. (1) miał świadomość uprawnień oskarżonego P. F. (1) i B. D. (1), co wynika z okoliczności, iż prowadząc firmę (...), rozpoczął współpracę z spółką (...) z inicjatywy, wcześniej już znanego, oskarżonego P. F. (1), ściśle współpracował z oskarżonym P. F. (1), w zakresie kierowania zamówień do firmy (...), przede wszystkim zamówień związanych z firmą (...), które to zamówienia nie zostały zrealizowane poprzez dostarczenie towaru, a w systemie S. (...) przez B. D. (1) zostały oznaczone jako dostarczone, na co wskazuje także materiał dowodowy w postaci zeznań świadków między innymi: P. E. (2), A. S., M. G., M. Ł., K. M., M. W., P. K. oraz pisemnego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, dokumentacji dotyczącej zatrudnienia oskarżonego P. F. (1) i B. D. (1), ich zakresu uprawnień i obowiązków, dokumentacji w postaci faktur, dokumentacji mailowej, dokumentacji bankowej, ofert porównawczych uzyskanych przez pokrzywdzoną spółkę i wskazuje, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu wskazanego w akcie oskarżenia w pkt V;

V. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na przypisanie oskarżonemu R. B. (1) przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. i § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., natomiast w ocenie Sądu zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., obejmując zachowania związane niedostarczeniem towaru do spółki (...), albowiem zdaniem Sądu nie doszło do popełnienia przestępstwa nadużycia zaufania, a także oskarżony nie miał wiedzy, co do zakresu uprawnień P. F. (1) kierownika (...), podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych, a to, że oskarżony R. B. (1) miał świadomość uprawnień oskarżonego P. F. (1) - kierownika (...), albowiem to P. F. (1) zainicjował wprowadzenie firmy R. B. (1) do listy dostawców, mimo że zakres działalności spółki obejmował budownictwo, co nie pokrywało się z potrzebami spółki (...), a nadto oskarżony współpracował z firmą P. H. (1) w zakresie realizacji fikcyjnych zamówień, na rzecz spółki (...), na co wskazuje także materiał dowodowy w postaci zeznań świadków między innymi: P. E. (2), A. S., w części wyjaśnienia P. H. (1) oraz pisemnego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, dokumentacji dotyczącej zatrudnienia oskarżonego P. F. (1) i B. D. (1), ich zakresu uprawnień i obowiązków, dokumentacji w postaci faktur, dokumentacji mailowej, dokumentacji bankowej, i wskazuje, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu wskazanego w akcie oskarżenia w pkt X.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania.

Powyższy wyrok zaskarżył także w całości **obrońca oskarżonego P. F. (1)**, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę i pominięcie, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, dowodów w postaci:

- pełnej analizy danych z systemu S. (...) znajdujących się płycie CD k. 912, a w szczególności w zakresie zamówienia nr (...); nr (...); nr (...); nr (...); nr (...) oraz nr (...) z których wynika, wbrew sądowym ustaleniom, że towar został dostarczony do fabryki,

- dokumentu (...) (zał.nr 3 do zawiadomienia o p-stwie) zgodnie z treścią którego oskarżony P. F. (1) uprawnienia do autoryzacji zakupów objętych zarzutami nabył dopiero w dniu 06.05.2010 r natomiast zaskarżony wyrok, za aktem oskarżenia, wadliwie przyjmuje, iż miał zachowania swe podejmować w okresie od 30 października 2009r. do 31 października 2010 r. w S., co w konsekwencji oznacza, że przypisane temu oskarżonemu czyny z pkt 1.1. lit a,b,c,d, wyroku, czyli

popelnione przed 6.05.2010 r, nie mogą być skutkiem jego zachowania według modus operandii przyjętego przez sąd a quo,

- zeznań dyrektora (...) (vide K-186 verte) stwierdzającego, iż uprawnienia P. F. (1) do akceptowania zamówień były ograniczone limitem kwotowym do kwoty 10 000 zł przy zamówieniach towarów i części zamiennych do magazynów oraz do 100 000 zł w zakresie budżetu działu technicznego, tj. na MPK (Miejsce Powstawania Kosztów), co w konsekwencji oznacza, że przypisane mu wyrokiem czyny z pkt l.1.d,e,g,h,j,l, czyli powyżej kwoty 100 000 zł, nie mogły być co do zasady przez niego akceptowane w systemie S. (...),

- wyjaśnień oskarżonych P. F. (1) i P. H. (1) i dokumentów z operacji bankowych w zakresie czynów opisanych w zarzucie II aktu oskarżenia, tj.o p-stwo z art 296a § 1 k.k. w zw. z art 12 k.k., a przypisanych w pkt I części dyspozytywnej wyroku oraz przelewów skierowanych do P. F. (1) od P. H. (1) (...) z 2009-02-23; 2009-05-04; 2010- 04-17 roku, złożonych do akt za pisemnym wnioskiem dowodowym z 23-05-2017 r. (na rozprawie z 28-06-2017 r.) dotyczących rozliczeń/ przelewów sprzed okresu kiedy oskarżony P. F. (1) zaczął pracować w C. na dowód iż obaj oskarżeni mieli już wcześniejsze rozliczenia, które były bez związku z zatrudnieniem w C. i bez przypisanego im przestępczego zamiaru,

- art. 4 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez założenie a priori przez Sąd I instancji sprawstwa i winy oskarżonego i dokonywanie ustaleń nieadekwatnych do obiektywnej rzeczywistości, poprzez uznawanie jedynie faktów świadczących na niekorzyść oskarżonego przy jednoczesnym pominięciu okoliczności przemawiających na jego korzyść, brak ustaleń poprzez oddalenie wniosków dowodowych, oceniając dowody z naruszeniem zasady logicznego rozumowania, nie uwzględniając przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, opierając się na dowodach nie w pełni dokładnie przeprowadzonych a nadto nieujawnionych (jak dane z płyty CD z k-912), w konsekwencji dokonując dowolnych ustaleń oraz ocen faktów bezkrytycznie z ukierunkowaniem na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego, czym naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów, (błąd dowolności),

- art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. oraz art. 193 § 1 k.p.k. a contrario w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., poprzez oddalenie wniosku dowodowego i nie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu systemu S. (...) w celu dokonania ustaleń istotnych dla przyjęcia poprawnej podstawy wyrokowania, a w szczególności w celu weryfikacji operacji w systemie S. (...) pokrzywdzonej spółki (...) sp. z o.o. w W. - Fabryka w S., objętych zakresem zarzutów aktu oskarżenia w celu obiektywnego ustalenia, kto de facto w zakresie swych uprawnień do akceptacji zamówień towarów i części zamiennych dookreślonych limitem systemu doprowadził do wygenerowania w systemie S. (...) Fabryki (...) w S. zamówienia o numerach wskazanych w zaskarżonym wyroku, a następnie w systemie S. (...) spowodował oznaczenie tak zamówionego towaru, jako dostarczonego,

- art. 6 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z 170 § 2 k.p.k. - poprzez naruszenie zakazu antycypacji dowodu z pozbawieniem prawa do obrony poprzez oddalenie wniosków dowodowych zmierzających do wykazaniu braku udziału oskarżonego w przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem wieloczynowych zachowaniach oraz dokonania ustaleń rzeczywistych stanów materiałów i części objętych zamówieniami wymienionymi w części dyspozytywnej wyroku,

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. bez stosowania art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dokonywanie nieadekwatnych do obiektywnej rzeczywistości, interpretując fakty na niekorzyść oskarżonego w następstwie dowolnego oceniania dowodu z ekspertyzy pisma przemawiającej na jego korzyść, z naruszeniem zasady logicznego rozumowania, nie uwzględniając przy jej ocenie

wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie opierając się na korzystnych dowodach z dokumentów w konsekwencji dokonując dowolnych ustaleń oraz ocen faktów z ukierunkowaniem na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego, czym naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów konsekwencją czego było nie stosowanie reguły in dubio pro reo.

a w konsekwencji

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia, a zaistniały w wyniku powyższych uchybień procesowych, polegający na :

- nieustaleniu, że zamówione części z przypisanych pkt 1.1 zamówień nr (...); nr (...); nr (...); nr (...); nr (...) oraz nr (...) zostały dostarczone do fabryki,

- nieustaleniu, że oskarżony P. F. (1) uprawnienia do autoryzacji zakupów towarów i części zamiennych do magazynów objętych zarzutami nabył dopiero w dniu 06.05.2010 r. co wynika z dookreślającego uprawnienia i obowiązki oskarżonego P. F. (1) dokumentu: (...) natomiast sąd za aktem oskarżenia błędnie przyjmuje, iż przypisane mu zachowania podejmował w okresie od 30 października 2009r. w konsekwencji oznacza to że przypisane oskarżonemu czyny z pkt 1.1. lit a,b,c,d, wyroku, czyli popełnione przed 6.05.2010 r, nie mogą być skutkiem jego zachowania skoro uprawnień do autoryzacji w tym okresie nie posiadał,

- nieustaleniu, że uprawnienia P. F. (1) w zakresie autoryzacji zapotrzebowania zakupów towarów i części zamiennych były ograniczone limitem kwotowym do kwoty 10 000 zł przy zamówieniach towarów i części zamiennych do magazynów oraz do 100 000 zł w zakresie budżetu działu technicznego, tj. na MPK, co wynika z w/wskazanego (...), zeznań dyrektora (...) (vide K-186 verte) a w konsekwencji czyny z pkt 1.1. lit d,e,f,g,h,i,j,k,l,m wyroku, a więc dotyczące zamówień na magazyn nie mogą być skutkiem przypisywanego mu zachowania wobec uprawnień do autoryzacji tak wysokich kwotowo zamówień nie posiadał,

- nieustaleniu, że oskarżony P. F. (1) - w zakresie swych obowiązków oraz uprawnień autoryzacji w S. (...) - nie miał możliwości ingerowania w proces „zwalniania płatności”, bowiem zaszeregowanie na stanowisko BB6 nie daje takich uprawnień, a analiza systemu S. (...) nie potwierdziłaby użycia w tej procedurze indywidualnego loginu (ID), który mu nadano,

- błędnym ustaleniu polegającym na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanych mu przestępstw, w sytuacji, gdy w zebranych w sprawie materiale dowodowym brak ustaleń co do realizacji przez niego ustawowego znamienia wprowadzenia w błąd w zakresie czynu zabronionego przypisanego mu w pkt l-szym zaskarżonego wyroku tj. p-stwa z art. 286 § 1 k.k. (błąd dowolności),

- bezpodstawnym ustaleniu, że to P. F. (1) doprowadził do wygenerowania w systemie S. (...) Fabryki (...) w S. zamówień o numerach wskazanych poniżej na dostawę towarów do Fabryki (...) w S.,

- bezpodstawnym ustaleniu, że to oskarżony P. F. (1) spowodował w systemie S. (...) oznaczenie towaru jako dostarczonego, pomimo braku dowodu na powyższe zachowania oraz pomimo dowodu przeciwnego np. co do zamówienia nr (...)czyn przypisany pkt 1.1. lit h, wyroku/przyjętego przez A. S. /dane CD k 912/ -dowolnym ustaleniu że oskarżony P. F. (1) miał jakkolwiek wiedzę , że towar objęty zamówieniami i wystawionymi fakturami faktycznie nie został dostarczony do Fabryki -braku ustaleń co do tożsamości osoby wprowadzanej w błąd oraz osoby rozporządzającej mieniem jako wymaganego znamienia strony przedmiotowej przestępstwa oszustwa z art 286 § 1 k.k.,

- błędnym ustaleniu, w ramach zakładanego przez sąd meriti modus operandi, iż przypisane oskarżonemu P. F. (1) cztery (4) czyny dotyczące zamówień: nr (...) na 56.120,00 zł, nr (...) -na 58.560,00 zł, oraz nr (...) -na 51.240,00 zł, (...) - na 24.248,72 zł, czyli z pkt I 1a,1b,1c,1m części dyspozytywnej zaskarżanego wyroku, wyczerpywały znamiona p-stwa z art. 286 § 1 k.k., w stanie faktycznym nie wymagającym żadnej ich akceptacji w S. (...), w tym dyrektora E. ,gdyż były księgowane na MPK , a zatem, jeśli miały związek ze działaniem tego oskarżonego to nie mogły być realizowane poprzez zamię oszustwa pod postacią wprowadzenia w błąd kogokolwiek,

- nieustalenie „z góry powziętego zamiaru“ uzasadniającego przyjęcie konstrukcji czynu ciągłego z art. 12 k.k. skutkujące brakiem tej przesłanki,

- bezpodstawnym generalizowaniu i przyjęcie przez sąd a quo, że rzekomy modus operandii był powtarzany w każdym ze wskazanych wyrokiem zamówień pomimo ujawniania braku inwertaryzacji magazynów spółki w penalizowanym okresie, nieprzeprowadzenia ustaleń z inwertaryzacji rzekomo dokonanej przez magazyniera A. S. na koniec 2010 r., której brak w materiale dowodowym sprawy, nieuwzględnienia w ustaleniach tzw. „ruchów magazynowych” zamówionych części, nie zweryfikowania biegłym rzeczywistych zdarzeń magazynowych bezpodstawnie przyjmowanych przez sąd za "tzw. nadwyżka magazynowa",

- nieustaleniu ,że obaj oskarżeni P. F. (1) i P. H. (1) mieli już wcześniejsze rozliczenia , które były bez związku z zatrudnieniem w C. i bez przypisanego im przestępczego zamiaru,
- braku wykazania współsprawstwa i porozumienia w zakresie podziału ról w celach przestępczych skutkujące błędnym przyjęciem, za aktem oskarżenia, że oskarżony P. F. (1) i B. D. (1) działali wspólnie i w porozumieniu i w ramach uzgodnionego podziału ról ,a także wspólnie i w porozumieniu z P.H. (1) i R. B., a zatem jako współsprawcy w rozumieniu art. 18 § 1 k.k. pomimo niewykazania konkretnymi dowodami znamion współsprawstwa , w tym porozumienia w celu popełnienia przestępstwa z art 286 § 1 k.k.,

- braku ustalenia, czy w zakresie zapłaconych faktur VAT, pokrzywdzona spółka mogła odliczyć należny od niego podatek o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu rzeczy oraz czy z takiego odliczenia w odniesieniu do każdej ze wskazanych w części dyspozytywnej wyroku faktury z tego uprawnienia skorzystała - skutkujący możliwością wadliwego ustalenia co do wysokości rzeczywistej szkody (...) sp. z o.o. w W. (błąd braku) - wadliwym ustaleniu wysokości szkody, skutkujący zobowiązaniem oskarżonych na podstawie art. 46 § 1 k.k. do zapłaty solidarnie na rzecz pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. w W. kwoty 1.538.505,38 (jeden milion pięćset trzydzieści osiem tysięcy pięćset pięć i 38/100) złotych wobec pominięcia faktu, iż odszkodowanie za poniesioną, przez podatnika podatku VAT, szkodę nie obejmuje podatku VAT mieszczącego się w cenie rzeczy, w zakresie w jakim poszkodowany może odliczyć należny od niego podatek o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu rzeczy,

- błędnym ustaleniu polegającym na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu przestępstw, w sytuacji, gdy w zebranych w sprawie materiale dowodowym brak dowodów co do realizacji ustawowego znamienia posłużenia się sfalszowaną uprzednio przez n/n osobę „Kartą wydania z magazynu” w zakresie czynu zabronionego przypisanych mu w pkt II-go tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.

III. z daleko posuniętej ostrożności procesowej podniósł w zakresie orzeczonej kary obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k., poprzez wyjątkowo lakoniczne uzasadnienie wymierzonej temu oskarżonemu kary pozbawienia wolności, podczas gdy stosownie do przepisu art. 53 k.k. Sąd orzekający winien bardzo szczegółowo uzasadnić kryteria, którymi kierował się wymierzając oskarżonemu ściśle określoną karę - art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez rażącą niewspółmierność kary w stosunku do oskarżonego polegającą na wymierzeniu kary za przypisane mu przestępstwa określone w pkt. I i II części dyspozytywnej wyroku i w jego pkt III w wymierzeniu łącznej kary w

formie bezwzględnej w wysokości 5 lat pozbawienia wolności, bez warunkowego jej zawieszenie nie realnym będzie uczynienie zadość orzeczonym obowiązkom z art. 46 k.k., a w konsekwencji cele zapobiegawcze i wychowawcze, w stosunku do oskarżonego nie zostaną osiągnięte.

IV. Obrazę przepisów prawa materialnego tj.

- art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie pomimo braku wniosku uprawnionego i nie zastosowanie ustawy względniejszej dla oskarżonego, gdyż w stanie prawnym obowiązującym in tempore crimini art. 46 § 1 k.k. obowiązywał w innym brzmieniu i dla jego zastosowania wymagany był wniosek pokrzywdzonego a zmiana uprawniająca do jego stosowania przez sąd z urzędu została wprowadzona przez art. 1 pkt 10 ustawy z dnia 5-11-2009 r (Dz.U.09.206.1589) i weszła w życie z dniem 8 czerwca 2010 r.

- art. 85 a k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie i nie zastosowanie ustawy względniejszej dla oskarżonego, gdyż w stanie prawnym obowiązującym w dacie popełnienia zarzuconych mu czynów tj. do października 2010 r. art. 58a k.k. nie obowiązywał wprowadzony, bowiem w życie został od 20.02.2015 r., a w konsekwencji dyrektywa stopnia winy i dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości nie powinny mieć zasadniczego znaczenia przy wymiarze kary łącznej gdyż powinny zostać one już uwzględnione w ramach karnoprawnej oceny czynów za które wymierzono kary będące następnie podstawą wymiaru kary łącznej, a orzekanie kary łącznej powinno uwzględniać przede wszystkim elementy związane z osobą sprawcy.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i zwrot sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o:

- zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego P. F. (1) od czynów w zakresie, których nie zrealizował ustawowych znamion przestępstwa przypisanego mu w pkt. I części dyspozytywnej wyroku,
- zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego P. F. (1) od przestępstwa przypisanego mu w pkt. II części dyspozytywnej wyroku,
- zmianę wyroku w pkt I II i w konsekwencji w pkt III w zakresie orzeczonych bezwzględnych kar pozbawienia wolności i ich złagodzenie oraz warunkowe ich zawieszenie,
- uchylenie wyroku w pkt VII części dyspozytywnej obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody w wysokości 1.538.505,38 zł z powodu braku wniosku pokrzywdzonego czyli bez podstawy z art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym in tempore crimini,
- lub zmianę wyroku w pkt VII części dyspozytywnej poprzez obniżenie obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu rzeczy od kwoty brutto 1.538.505,38 zł.

Powyższy wyrok zaskarżył również w całości **obrońca oskarżonego P. H. (1)**, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 399 § 1 k.p.k. w z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. i 14 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd Okręgowy w Opolu niedopuszczalnej modyfikacji opisu i kwalifikacji prawnej czynu na przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w sytuacji gdy oskarżyciel publiczny zarzucił oskarżonemu P. H. (1) w akcie oskarżenia popełnienie przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w sytuacji gdy nie jest dopuszczalne przypisanie oskarżonemu P. H. (1) zamiaru, który w swym "zabarwieniu" w sposób istotny różni się od strony podmiotowej czynu zarzuconego w akcie oskarżenia.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o:

I. uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego P. H. (1) i umorzenie wobec niego postępowania karnego;

II. obciążenie Skarbu Państwa kosztami procesu w części dotyczącej oskarżonego P. H. (1);

III. obciążenie Skarbu Państwa kosztami za postępowania odwoławcze.

W dalszej kolejności apelujący zarzucił:

II. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. oraz art. 193 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd Okręgowy w Opolu przeprowadzenia dowodu / pisemnej opinii lekarza psychiatry czy w' stosunku do oskarżonego P. H. (1) występują wątpliwości co do jego poczytalności, co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż mogło okazać się, że konieczne było przeprowadzenie dowodu z pisemnej opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów w celu stwierdzenia poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu oraz aktualnego stanu zdrowia psychicznego;

III. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. oraz art. 202 § 1 i 5 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd Okręgowy w Opolu przeprowadzenia dowodu z pisemnej opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów w celu stwierdzenia poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu oraz aktualnego stanu zdrowia psychicznego, co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż oskarżony P. H. (1) w chwili popełnienia czynu mógł być niepoczytalny, co w konsekwencji powinno prowadzić do umorzenia wobec niego postępowania karnego;

IV. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § I k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy w Opolu czynności dowodowych zmierzających do weryfikacji wyjaśnień oskarżonego P. H. (1) w zakresie dotyczącym zakupu przez niego części w fabryce czekolady (...)w L., a co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie tego, że oskarżony P. H. (1) nie posiadał nigdy części, które miał sprzedać pokrzywdzonemu;

V. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez uznanie zeznań świadka K. O. za niewiarygodne, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie niedostarczenia przez P. H. (1) zamówionych towarów, co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego P. H. (1) w popełnieniu przestępstwa; obrazę przepisów postępowania, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i § 2 k.p.k. poprzez nieujawnienie przez Sąd Okręgowy w Opolu, w toku prowadzonego postępowania karnego (przewodu sądowego) wszystkich zawnioskowanych do przeprowadzenia na rozprawie dowodów przez oskarżyciela publicznego, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych i wydania wyroku skazującego;

VI. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i § 2 k.p.k. poprzez nieujawnienie przez Sąd Okręgowy w Opolu, w toku prowadzonego postępowania karnego (przewodu sądowego) wszystkich zawnioskowanych do przeprowadzenia na rozprawie dowodów przez oskarżyciela publicznego, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych i wydania wyroku skazującego;

VII. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 4 § 1 k.k. poprzez zastosowanie art. 46 § 1 k.k. w aktualnie obowiązującym brzmieniu w sytuacji, gdy przepis art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. jest korzystniejszy dla sprawy;

VIII. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § I k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy w Opolu czynności dowodowych zmierzających do ustalenia czy pokrzywdzony w jest czynnym podatnikiem podatku od towarów i usług oraz czy w sporne faktury VAT ujął w swoich rejestrach zakupu VAT oraz czy rozliczył podatek naliczony z należnym, a co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie wysokości szkody;

IX. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. oraz art. 193 § 1 k.p.k. a contrario poprzez oddalenie przez Sąd Okręgowy w Opolu wniosku dowodowego obrońcy A.. C. G. zgłoszonego w pisemnej odpowiedzi z dnia 05.03.2014 r. na akt oskarżenia (k. 3187 i nast..), podtrzymanego i doprecyzowanego w piśmie tego obrońcy z dnia 12.05.2014 r. (k. 3291 i nast.) o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu systemu S. (...), co mogło

mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego P. H. (1) w popełnieniu przestępstwa.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego P. H. (1) i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Opolu do ponownego rozpoznania.

W dalszym ciągu obrońca zarzucił rażąco niewspółmierność kary poprzez orzeczenie bezwzględnej kary trzech lat pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego, warunki osobiste i rodzinne oskarżonego, winny skutkować wymierzeniem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

I. obniżenie orzeczonej wobec oskarżonego P. H. (1) kary pozbawienia wolności do wysokości do 2 (dwóch) lat;

II. warunkowe zawieszenie oskarżonemu orzeczoną kary pozbawienia wolności na okres próby 5 (pięć) lat.

Powyższy wyrok zaskarżył też odnośnie pkt IV wyroku obrońca oskarżonego B. D. (1), zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu oskarżonego za winnego tego czynu w wyniku bezzasadnej dyskwalifikacji jego wyjaśnień i nierozważeniu istotnych okoliczności ujawnionych w sprawie wobec których teza o jego popełnieniu wydaje się być wątpliwa i w konsekwencji nieudowodniona;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 170 § 1 i 2 k.p.k. przez oddalenie wniosku obrony o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu systemów informatycznych na okoliczność zindywidualizowania poszczególnych czynności sprawczych dokonanych z udziałem oskarżonych objętych systemem S. (...);

Art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez:

1. niewskazanie na jakiej podstawie Sąd uznał za udowodnione jako dokonane przez oskarżonego B. D. poszczególne fakty wygenerowania, zamówień, ich przesłania dostawcom i odznaczania jako zrealizowanych w systemie S. (...) oraz na czym oparł wniosek, że bez jego udziału znacznie utrudnione byłoby, jeśli nie niemożliwe popełnienie przestępstwa oszustwa;

2. przez brak przytoczenia okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary w aspekcie dyspozycji przepisu art. 53 § 1 i 2 k.k.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego B. D. poprzez uniewinnienie go od stawianego mu zarzutu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje zarówno oskarżyciela publicznego, jak i obrońców oskarżonych są bezzasadne, a zawarte w środkach odwoławczych zarzuty i argumentacje przedstawione na ich poparcie stanowią jedynie nieskuteczną polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu meriti. Do zmiany rozstrzygnięcia doszło jedynie w odniesieniu do oskarżonych P. F. (1) i B. D. (1), w zakresie obniżenia kary pozbawienia wolności, która zdaniem Sądu Odwoławczego była zbyt wysoka.

Sąd Apelacyjny rozważy najpierw zasadność zarzutów oskarżyciela publicznego, w następnej kolejności odnosząc się do środków zaskarżenia obrońców oskarżonych. Takie przedstawienie sprawy jest konieczne, by w pełni rozpoznać poszczególne apelacje. Przy tak przyjętej konstrukcji nieuchronnie musi dojść do powtórzeń pewnych przemyśleń

zwłaszcza, że część zarzutów ma podobny charakter. Tym niemniej Sąd Odwoławczy postara się tego unikać, jeśli tylko nie spowoduje to zaburzenia rozpatrywania poszczególnych kwestii. Wyjątek stanowią rozważania o karze, które zostaną omówione na końcu. Pozwoli to na pełne wyjaśnienie motywów Sądu co do obniżenia kary dotyczącej dwóch oskarżonych.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku podniesiony przez oskarżyciela publicznego jest chybiony. Zarzut ten może stanowić przyczynę odwoławczą, jeżeli uchybienie to mogło mieć wpływ na treść tego orzeczenia. Błąd ten odnosi się więc tylko do tych ustaleń faktycznych, w oparciu o które Sąd wydaje orzeczenie. Natomiast istota zarzutów Prokuratora sprowadza się w zasadzie do zakwestionowania prawidłowości przyjętej przez Sąd Okręgowy kwalifikacji prawnej zarzucanych oskarżonym czynów. Prokurator stwierdził także, iż wobec oskarżonego P. F. (1) zachodziły podstawy do przypisania mu czynu z art. 296a k.k. w zw. z art. 12 k.k., a Sąd I instancji niesłusznie uznał, że opisane zachowanie stanowi czyn współukarany do przyjętej przez Sąd kwalifikacji prawnej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Przepisy art. 296 k.k. chronią interesy majątkowe podmiotu, który powierzył zajmowanie się nimi innej osobie, zaufanie mocodawcy do tej osoby, a także pewien standard należytej staranności w prowadzeniu cudzych interesów majątkowych. Podmiotem przestępstw z art. 296 k.k. jest osoba obowiązana do zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą osoby fizycznej, prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej. Patrząc z perspektywy zakresu umocowania, podmiotem czynu z art. 296 k.k. jest ten, kto wykonuje czynności zarządzające, władcze, kto dysponuje samodzielnością decyzyjną, kto kieruje sprawami majątkowymi w sposób identyczny lub zbliżony zakresowo do tego, co czynić może sam mocodawca (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2001 r., sygn. akt I KZP 7/01, OSNKW 2001, Nr 7–8, poz. 55). Zakres uprawnień i obowiązków osoby zajmującej się cudzymi sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą wynika ze stosunku prawnego łączącego ją z mocodawcą. Niedopełnienie obowiązku oznacza niewykonanie lub nienależyte wykonanie określonego zadania, zaś nadużycie uprawnień obejmuje zarówno przekroczenie formalnych granic swoich kompetencji, jak i zachowanie mieszczące się w tych granicach, ale sprzeczne z celem przyznanych sprawcy uprawnień. Pod pojęciem „wyrządza znaczną szkodę majątkową” mieścić się będą wszelkie działania i zaniechania prowadzące skutecznie do wskazanej szkody. Ustawodawca uzależnia tutaj odpowiedzialność od sprawowania funkcji zarządczych w odniesieniu do osoby fizycznej lub podmiotu kolektywnego, które to działania muszą być podjęte z nadużyciem uprawnień lub niedopełnieniem obowiązku.

W realiach niniejszej sprawy oskarżonym nie sposób stawiać zarzutów w oparciu o art. 296 k.k. Przede wszystkim trzeba podkreślić, iż kwalifikacja taka byłaby uzasadniona gdyby rzeczywiście na oskarżonych P. F. (1) i B. D. (1) ciążył obowiązek realizowania zamówień w firmach należących do tak zwanych dostawców preferowanych ((...)). Tymczasem taka powinność nie wynikała ani z Polityki Zakupowej firmy (...), ani z zeznań świadków. Wprawdzie cena była jednym z istotnych elementów wyboru dostawcy, ale równie ważny był czas dostarczenia danej części i jej dostępność. Świadek M. W. zeznał na przykład, iż wybierało się zawsze najbardziej korzystną ofertę dla firmy, nie zawsze cena była najważniejszym kryterium. Często ważniejsze były terminowość i kompletność dostawy (k. 3733). Zeznawał także podobnie w tym przedmiocie świadek P. E. (1). Nadto, jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, brak jest faktycznej możliwości ustalenia, czy różnica w cenie między dostawcą (...), a dostawcą wybranym w konkretnym zamówieniu faktycznie istniała oraz w dalszej kolejności ustalenia jej wysokości. Wynika to z upływu czasu, a dokonane przez świadka P. E. (1) zestawienie zamówień dotyczyło roku 2012., a więc siłą rzeczy nie uwzględniało faktycznych cen z daty zamówienia. Co istotne nie dokonano również porównania warunków gwarancji. Doprawdy trudno uznać, iż w zakresie obowiązków oskarżonych F. i D. mieściło się także i to, by powstrzymać się od wyłudzenia mienia poprzez wprowadzenie w błąd swojego pracodawcy w wyniku wspólnego działania ze swoimi kontrahentami. Nadto zważyć należy, iż nie sposób wymienionych oskarżonych uznać za osoby, które były obowiązane do zajmowania się sprawami majątkowymi spółki albo jej działalnością gospodarczą. Były one bowiem umocowane do działania w niewielkim zakresie i to tylko w obrębie swoich działów. Oskarżony B. D. (1) w ogóle nie mógł formalnie dysponować środkami finansowymi spółki, zaś P. F. (1) miał takie, dodajmy ograniczone, uprawnienia tylko w niewielkiej części. Trudno je uznać za zbliżone do uprawnień mocodawcy. W stosunku do tych oskarżonych całkowicie zasadne wydaje

się przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 286 § 1 k.k. Należy również uznać, iż mimo powiązań między wszystkimi oskarżonymi P. H. (1) i R. B. (1) nie mieli wiedzy co do poszczególnych uprawnień i kompetencji P. F. (1). Nawet gdyby przyjąć, że oskarżony ten coś im mówił na ten temat, to doprawdy nie można założyć, by wiedzieli oni o wszystkich szczegółach i procedurach działania, jak na przykład określonych w Polityce Zakupowej firmy (...). Konsekwencją tego było przyjęcie koncepcji współsprawstwa wszystkich oskarżonych. Siłą rzeczy więc i wobec faktów potwierdzających rozdysponowanie środkami pieniężnymi, nie można było przyjąć, iż oskarżony F. dopuścił się czynu określonego w art. 296a § 1 k.k. Był to wszak typowy podział środków pochodzących z przestępstwa oszustwa i jako taki należało go zakwalifikować jako czyn następczy współukarany, czego finalnie dokonał Sąd Okręgowy.

Dobrem chronionym przez art. 286 § 1 k.k. jest mienie, a ściślej rzecz biorąc stosunki majątkowe. Tym samym na gruncie tego przepisu chroniony jest bardzo szeroki zakres praw majątkowych, począwszy od praw rzeczowych, obligacyjnych, spadkowych, aż do praw na dobrach niematerialnych (prawa autorskie, wynalazcze, prawo do firmy i znaków towarowych itp.), jeżeli mają one wartość majątkową. Oszustwo jest przestępstwem powszechnym. Przedmiotem wykonawczym oszustwa jest osoba, którą sprawca za pomocą oszukańczych metod skłania do aktywnego udziału w realizacji jego zamiaru, oraz mienie będące przedmiotem rozporządzenia przez tę osobę. Może to być mienie zarówno rozporządzającego, jak i innego podmiotu. W przypadku oszustwa na szkodę osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej bez osobowości prawnej wprowadzenie w błąd (lub inne oszukańcze metody) dotyczy osób fizycznych wchodzących w skład organu tej jednostki. Czynności sprawcze realizowane przez sprawcę muszą doprowadzić do skutku w postaci rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem. Rozporządzenie mieniem oznacza każdą dyspozycję majątkową o skutkach rzeczowych lub o skutkach obligacyjnych. Chodzi tu więc o wszelkie czynności, które prowadzą do zmiany stanu majątkowego, a w szczególności prowadzą do zmiany we władaniu mieniem, między dysponentem mienia a sprawcą. Wprowadzenie w błąd musi dotyczyć istotnych dla danej sprawy okoliczności to znaczy takich, które mogą mieć wpływ na podjęcie decyzji o rozporządzeniu mieniem oraz powodować, że rozporządzenie to będzie niekorzystne (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2000 r., sygn. akt III KKN 86/98, OSP 2001, Nr 1, poz. 10). Oszustwo stypizowane w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem materialnym, czyli skutkowym. Jego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem własnym lub cudzym przez pokrzywdzonego albo osobę wprowadzoną w błąd.

W przedmiotowej sprawie konstrukcja tego przepisu doskonale oddaje czyn popełniony przez oskarżonych. Oskarżeni wprowadzili, zawierając fikcyjne transakcje, w błąd organy spółki (...), w tym pracowników finansowych i Dyrektora P. E. (1) doprowadzając w konsekwencji do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez firmę, z czego odnieśli korzyść finansową. Czyn ten polegał na wprowadzeniu do systemu S. (...) fikcyjnych zamówień przez oskarżonych F. i D., które miały zostać dostarczone przez firmy oskarżonych P. H. (1), a w późniejszym czasie R. B. (1). Następnie towary, które nie znalazły się w fabryce były oznaczane jako dostarczone. Było to ewidentne wprowadzenie w błąd organów pokrzywdzonej spółki, które finalnie doprowadziło do przelania płatności, przy czym R. B. (1) można zarzucić jedynie usiłowanie bowiem do przelewów nie doszło z uwagi na ujawnienie przestępczego procederu. Wprowadzenie w błąd polegało na stworzeniu mylnego wyobrażenia tego, że towary zostały dostarczone. Oskarżeni H. i B. wystawiali faktury mające dokumentować fikcyjne transakcje. W tym zakresie są więc współsprawcami przestępstwa oszustwa. Wszyscy oskarżeni działali bowiem wspólnie i w porozumieniu, dokładnie znając swoje role. Mieli też z góry określony zamiar wprowadzenia w błąd celem osiągnięcia korzyści finansowych, dlatego też ich czyn należy traktować jako czyn ciągły określony w art. 12 k.k. Powoływane przez Prokuratora dowody mające popierać jego zarzuty niczego takiego nie dowodzą. Wprost przeciwnie świadczą one o popełnieniu przestępstw przez oskarżonych, ale nie z art. 296 § 1 k.k., ale z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego P. F. (1) należy na wstępie podnieść, że w toku przeprowadzonego przed Sądem I instancji, jak też w toku postępowania odwoławczego zostały wyjaśnione wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy oparte zostały na całokształcie zgromadzonego oraz ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, który oceniony został z poszanowaniem reguł wynikających z art. 5 i art. 7 k.p.k. Ponadto Sąd Okręgowy swoje stanowisko co do sprawstwa i winy oskarżonych, co wynika z analizy wyroku sporządził zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 424 § 1 i § 2 k.p.k.

Podkreślić trzeba, iż powoływany przez skarżącego zarzut obrazy przepisu art. 7 k.p.k. i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że Sąd orzekający – oceniając dowody – naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a tym samym dokonał oceny dowolnej, a nie oceny swobodnej spełniającej dyrektywę wskazanej wyżej zasady procesowej. Natomiast ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. co sprawia, iż w konsekwencji brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia sądu. Zarzut o tym charakterze nie może się bowiem sprowadzać do samej polemiki z ustaleniami Sądu meriti. W ocenie Sądu Odwoławczego dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.). Nadto Sąd orzekający respektował zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.) i zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.) i w sposób pełny i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych.

Podstawę wyroku stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia. Przedmiotem oceny Sądu jest bowiem dowód, a nie okoliczność, która wynika z dowodu i podlega przyjęciu za podstawę faktyczną wyroku dopiero wtedy, gdy dowód został pozytywnie oceniony. Prawidłowa ocena dowodu warunkuje prawidłowe ustalenia faktyczne. Przedmiotem oceny powinny być wszystkie przeprowadzone dowody (art. 7 k.p.k. in principio). Natomiast sposób oceny tych dowodów polega na dokonaniu jej z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k. in fine). Pierwsza norma wynikająca z art. 7 k.p.k. jest ściśle związana z przepisami art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k., aby bowiem dowód mógł zostać oceniony, najpierw musi zostać prawidłowo przeprowadzony. Wskazać również należy, iż przepis zawarty w art. 410 k.p.k. zawiera dwie normy o charakterze nakazującym, odnoszące się do podstawy wyroku. Pierwsza nakazuje sądowi ujawnienie dowodów na rozprawie głównej. Druga nakazuje, aby podstawą wyroku był całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. Artykuł 410 k.p.k. pozostaje w ścisłym związku nie tylko z art. 7 k.p.k., ale i art. 167 k.p.k. We wzajemnym powiązaniu przepisy te regulują proces budowania podstawy dowodowej wyroku. W realiach niniejszej sprawy Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i oceny dowodów zgodnej z dyspozycją art. 7 k.p.k.

Nie może obrońca twierdzić, iż Sąd Okręgowy dokonał dowolnej oceny zgromadzonych dowodów i pominął przy ustalaniu stanu faktycznego następujące dowody: pełną analizę danych z systemu S. (...), dokument „opis stanowiska pracy”, zeznania Dyrektora W. oraz wyjaśnienia oskarżonych P. F. (1) i P. H. (1) co do czynu II z aktu oskarżenia. Te twierdzenia nie znajdują potwierdzenia w analizie akt sprawy. Przede wszystkim należy wziąć pod uwagę, że Sąd I instancji odniósł się do każdego z dowodów wskazywanych przez skarżącego. Analiza danych z systemu S. (...) była również przedmiotem wnikliwej i wszechstronnej oceny. Sąd opisał każdą z transakcji będących przedmiotem postępowania i przytoczył dowody świadczące o tym, że nie miały one miejsca. Do danych z systemu S. (...) należy przy tym podchodzić z dużą dozą ostrożności, a to z uwagi na fakt, że nie wszystkie znajdujące się tam dane znajdują potwierdzenie w rzeczywistości. Świadczy o tym zgromadzony w sprawie obszerny materiał dowodowy, nie tylko w postaci dokumentów (faktury VAT), ale przede wszystkim w zeznaniach poszczególnych świadków takich jak P. E. (1), A. S., K. M., czy też pracownicy (...). Z tego też względu dane tam zawarte mogą mieć charakter subsydiarny w stosunku do innych przeprowadzonych dowodów. Nie znajduje Sąd Apelacyjny w opisie stanowiska pracy P. F. (1) przyczyn do tego, by niektóre z zachowań oskarżonego były sprzeczne z modus operandi przyjętym przez Sąd Okręgowy. Oskarżony miał uprawnienia do autoryzacji zakupów od momentu zatrudnienia w firmie. Wprawdzie opis stanowiska pracy został podpisany przez P. F. (1) dopiero 6 maja 2010 r., ale z umowy o pracę zawartej w dniu 1 lipca 2009 r. wynika, że został on zaszeregowany do grupy BB 6 (k. 194). Oznacza to, że od początku zatrudnienia mógł czynić zakupy i akceptować zamówienia do kwoty 100.000 złotych. Natomiast zamówienia powyżej tej kwoty musiały być autoryzowane przez bezpośredniego przełożonego oskarżonego, którego ten wprowadził w błąd realizując w ten sposób znamiona przestępstwa oszustwa. Procedura wyglądała bowiem tak, że oskarżony zatwierdzał zamówienie natomiast Dyrektor P. E. (1) pozostając w błędzie akceptował tę decyzję. Transakcje udokumentowane przez obrońcę oskarżonego między oskarżonymi F. a H. w żaden sposób nie dowodzą bezskuteczności „podziału łupów” przez oskarżonych w terminie znacznie późniejszym. Otóż trzeba również wziąć pod uwagę okres czasowy między tymi

transakcjami a późniejszymi objętymi zarzutami. Ostatnia transakcja między oskarżonymi ma miejsce na początku maja 2009 r. a później następuje zaskakująco długa, w świetle wcześniejszych rozliczeń, przerwa aż do stycznia 2010 r., co rodzi poważne wątpliwości odnośnie dalszej części rzekomych rozliczeń między stronami i pozwala na wyciągnięcie odmiennych wniosków.

Zasada obiektywizmu nakazuje badać oraz uwzględniać wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, kierować się bezstronnością wobec stron oraz innych uczestników postępowania. Na organach procesowych ciąży obowiązek całościowego traktowania materiału dowodowego stanowiącego podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Wyklucza to selektywne oraz nieobiektywne traktowanie dowodów. Analiza akt niniejszej sprawy wskazuje, że Sąd Okręgowy w pełni miał na uwadze treść art. 4 k.p.k., co wynika z lektury uzasadnienia wyroku.

Nie znajduje uznania Sądu Okręgowego również zarzut dotyczący niezastosowania art. 5 § 2 k.p.k. Należy zaznaczyć, że nie jest możliwe jednoczesne powołanie się na fakt, że Sąd I instancji kształtował swe przekonanie wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów statutowanej w art. 7 k.p.k. oraz wskazanie, że Sąd ten nie rozstrzygnął powstałych wątpliwości w sposób nakazany normą art. 5 § 2 k.p.k. Ugruntowane w tej materii orzecznictwo jednolicie wskazuje, że przytoczone wyżej przepisy mają charakter rozłączny, a zatem zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. możliwe jest jedynie wówczas, gdy mimo przeprowadzenia wszystkich możliwych dowodów oraz dokonania ich oceny spełniającej wymogi określone w art. 7 k.p.k., pozostaną wątpliwości sądu, których nie da się wyeliminować (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2012 roku, sygn. akt II KK 141/11, Biul.PK 2012/3/8). Zastosowanie zaś reguły *in dubio pro reo*, wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. wchodzi w grę dopiero wówczas, gdy wątpliwości powzięte przez organ procesowy co do sposobu rozstrzygnięcia określonej kwestii faktycznej lub prawnej nie dadzą się usunąć, pomimo podjęcia wszelkich dostępnych działań zmierzających do dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych, względnie jedynie trafnej wykładni przepisów prawa. Natomiast nie są miarodajne wątpliwości w tej mierze podnoszone przez strony czy obrońcę. Dlatego dla oceny, czy został naruszony zakaz wynikający z art. 5 § 2 k.p.k., nie są istotne wątpliwości tego rodzaju zgłaszane w apelacji, ale wyłącznie to, czy sąd meriti rzeczywiście powziął wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego, albo też czy w świetle materiału dowodowego danej sprawy wątpliwość taką powinien powziąć (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. akt IV KK 235/06, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 2532). Skoro zatem Sąd Okręgowy nie powziął żadnych wątpliwości, a zdaniem Sądu Apelacyjnego powziąć ich nie powinien, to zarzut skarżącego jest bezprzedmiotowy.

Co do zarzutu naruszenia art. 6 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 2 k.p.k. zauważyć należy, iż zasada prawa do obrony, określona w tym artykule, występuje w dwóch aspektach: materialnym – prawo do bronięcia się przed oskarżeniem oraz formalnym – prawo do korzystania z pomocy obrońcy. Odnośnie obu tych aspektów przepisy procesowe regulują zasady udziału obrońcy i korzystania z jego pomocy oraz dokonywania czynności procesowych przez oskarżonego. Oskarżony w trakcie postępowania osobiście i poprzez obrońcę z wyboru realizował swoją obronę przed zarzutami. Ustosunkowywał się on do zgromadzonego materiału dowodowego. Miał prawo do składania wniosków dowodowych. Ocena tego czy dany wniosek dowodowy uwzględnić należy jednak do Sądu. Art. 170 § 1 k.p.k. statuuje zamknięty katalog okoliczności przemawiających za oddaleniem wniosku dowodowego. Są one taksatywnie wskazane w tym przepisie, zaś rozszerzanie ich katalogu czy jakakolwiek rozszerzająca interpretacja jest niedopuszczalna. Zakaz antycypacji oznacza więc w istocie niedopuszczalność oceny dowodu przed jego przeprowadzeniem. Nie sposób w okolicznościach przedmiotowej sprawy dopatrzeć się naruszenia prawa oskarżonego do obrony wskutek oddalenia wniosków dowodowych. Przez naruszenie prawa do obrony należy rozumieć bowiem nieuprawnioną ingerencję w sferę dozwolonego prawem zachowania oskarżonego i jego obrońcy przez innych uczestników postępowania karnego. W omawianym przypadku trudno doszukać się takiej nieuprawnionej ingerencji. Sąd właściwie ocenił i argumentował oddalenia wniosków dowodowych stron, za każdym razem podając przyczyny takiego a nie innego rozstrzygnięcia. Sąd I instancji miał przy tym na względzie dyspozycję wynikającą z art. 2 § 2 k.p.k. i w żaden sposób jej nie uchybił.

Niezasadnym jawi się również zarzut obrońcy obrazy art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. oraz art. 193 § 1 k.p.k. a contrario w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. Opinia biegłego winna dotyczyć kwestii, których poznanie bezpośrednio przez organ procesowy

ze względu na konieczność posiadania wiadomości specjalnych albo w ogóle nie byłoby możliwe albo byłoby znacznie utrudnione. W niniejszej sprawie zaś nie było potrzeby wyjaśnienia jakichkolwiek kwestii wzbudzających wątpliwości natury specjalistycznej. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu postanowienia o oddaleniu omawianego wniosku podał, że stwierdzenie większości okoliczności na które dowód ten miałby zostać przeprowadzony, nie wymaga wiadomości specjalnych i może być dokonane w oparciu o dowody osobowe i z dokumentów już przeprowadzonych i ujawnionych na rozprawie, a część okoliczności nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Nadto, dowód ten jest nieprzydatny do stwierdzenia dalszych okoliczności, albowiem niektóre wpisy do systemu S. (...) mogły mieć charakter fikcyjny. Z takim rozumowaniem Sądu I instancji należy zgodzić się w całej rozciągłości. Przeprowadzone przez Sąd dowody w postaci zeznań świadków oraz zgromadzona dokumentacja pozwalają na wyciągnięcie niebudzących wątpliwości wniosków, a które to nie muszą opierać się na opinii biegłego. Wpisy do systemu S. (...) i ich charakter można bowiem dedukować z innych źródeł. Niewątpliwie Sąd ma rację co do tego, że na podstawie wcześniej przeprowadzonych dowodów ujawniły się bardzo poważne wątpliwości w zakresie rzetelności wpisów do systemu S. (...), których biegły sądowy w żaden sposób nie mógłby zweryfikować. W tak rozumianej sytuacji powołanie biegłego, zgodnie z wnioskiem obrońcy oskarżonego P. F. (1) byłoby czynnością redundantną i w gruncie rzeczy do niczego nie prowadzącą.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych skarżący rozbija na szereg zdarzeń budzących w jego ocenie wątpliwości. I tak, pierwszy wywód odnosi się do nieustalenia przez Sąd Okręgowy tego, że część towarów z określonych zamówień dotarła jednak do fabryki. Apelujący bardzo szczegółowo opisuje jakie to części i z jakich zamówień dotarły do fabryki (...), a które Sąd I instancji uznał za fikcyjne. Tyle tylko, że wywody te nijak się mają do rzeczywistego stanu rzeczy. Prawem skarżącego jest oczywiście przedstawianie faktów w taki sposób, by były one dla niego korzystne, ale Sąd musi się tu opierać na prawdzie. Otóż założenie obrońcy, iż towary zostały dostarczone i posłużenie się przez niego w tym celu danymi z systemu S. (...) jest obarczone błędem pierwotnym. Sąd I instancji ustalił bowiem niezbitnie, iż część zapisów w systemie S. (...) była fikcyjna, części w ogóle nie było, a w niektórych przypadkach zamawiano części, które zalegały na magazynie po to, by uzasadnić fikcyjną dostawę. To, że obrońca dowodzi, że prawdziwość dostawy wynika z późniejszego pobrania części z magazynu, w świetle powyższego, zdecydowanie mija się z prawdą, tym bardziej, że niektóre zamówienia dotyczyły części, które faktycznie w magazynie już się znajdowały. Sąd Okręgowy w ustalaniu tych fikcyjnych transakcji, które apelujący uważa za realne, wziął pod uwagę cały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie. Jedynym dowodem nie może być bowiem system S. (...), obarczony licznymi błędami, wskazywanymi przez Sąd. Przy ustalaniu stanu faktycznego oparto się na zeznaniach licznych świadków: A. S., P. E. (1), K. M. oraz pracowników D. (...). Wszystkie te relacje przeczą temu, aby dostawa zamówień rzeczywiście miała miejsce. Są one jednocześnie weryfikacją błędnych wpisów w systemie S. (...) zakłamujących rzeczywistość. Przeczą temu również wyjaśnienia oskarżonego P. H. (1), który w ogóle nie posiadał potwierdzeń dostarczenia towarów. Zaznaczyć trzeba, iż Sąd Okręgowy w sposób bardzo szczegółowy odniósł się do każdego z fikcyjnych zamówień, wyjaśniając dlaczego uznał dane zamówienie za nieprawdziwe i przytoczył relacje świadków oraz inne dowody o tym świadczące. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu I instancji i przyjmuje jego twierdzenia za własne.

Sąd Apelacyjny odniósł się już przy okazji rozpatrywania zarzutów dotyczących obrazu przepisów postępowania do tego, że oskarżony P. F. (1) miał uprawnienia w zakresie autoryzacji zapotrzebowania zakupów towarów i części zamiennych ograniczone limitem kwotowym, a więc czynny z pkt I.1. lit. d, e, f, g, h, i, j, k, l, m wyroku, a nadto do dnia 6 maja 2010 r. w ogóle nie miał takich kompetencji, co wyklucza przypisanie mu czynów z pkt I.1. lit. a, b, c i d wyroku. Istotnie dokument o nazwie – opis stanowiska pracy został podpisany przez oskarżonego w dniu 6 maja 2010 r. i co do tego nie ma żadnych wątpliwości. Natomiast faktem jest, że oskarżony był uprawniony do autoryzacji zakupów towarów i części zamiennych do magazynów także przed tą datą, to jest od momentu podpisania umowy o pracę. W niej to wyszczególnione jest zaszeregowanie P. F. (1) do grupy BB 6. Według zaś obowiązującej w firmie (...) ta kategoria zaszeregowania umożliwia zakup towarów i części do kwoty 100.000 złotych. Zamówienia powyżej limitu kwotowego musiały być zaś zatwierdzane przez bezpośredniego przełożonego oskarżonego – Dyrektora P. E. (1). Zasadnymi są wszystkie transakcje, w których brał udział oskarżony albowiem istotą czynu dokonanego przez niego było wprowadzenie w błąd Dyrektora, który aprobował decyzje P. F. (1) mając do niego pełne zaufanie. Zważyć również należy na sposób realizacji fikcyjnych transakcji. Najpierw bowiem oskarżony dokonywał czynności na kwoty nieprzekraczające ustalonego limitu kwotowego, dopiero zaś od stycznia 2010 r., jakby zachęcony powodzeniem

poprzednich czynów, doprowadzał do niekorzystnego rozporządzenia mieniem także na kwoty powyżej 100.000 złotych. Przez ten czas Dyrektor nabrał do niego zaufania, co pozwoliło oskarżonemu na jego wyzyskanie celem popełnienia przestępstwa oszustwa.

Zupełnie bezzasadnym jawi się zarzut obrońcy o tym, że Sąd Okręgowy nie dokonał ustalenia, że P. F. (1) nie miał możliwości ingerowania w proces zwalniania płatności. Sąd ustalił bowiem jak następowało takie zwolnienie. Otóż jeżeli dany towar został dostarczony do magazynu następowało jego odznaczenie w systemie S. (...). Oznaczało to zwolnienie faktury do płatności. Jeżeli wszystkie dane w systemie zostały wprowadzone, nastąpiła autoryzacja, to wtedy zgodnie z ustalonymi terminami, płatności dokonywał Dział (...). Takie zwolnienie płatności było niejako tylko czynnością techniczną. Dział (...) nie sprawdzał zasadności danej płatności, a więc jeżeli wszystko było zatwierdzone w systemie S. (...) i wynikało z niego, że towar został dostarczony do magazynu, dana faktura była opłacana. Tutaj właśnie mamy do czynienia z wprowadzeniem w błąd pracowników spółki odpowiedzialnych za kwestie finansowe.

Chybiony jest zarzut skarżącego dotyczący braku ustaleń co do znamienia wprowadzenia w błąd w zakresie czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k. Otóż Sąd Okręgowy dokładnie wskazał w opisie czynu kogo oskarżony miał wprowadzić w błąd i poprzez jakie działania. W opisie czynu, a także w szczegółowym uzasadnieniu Sądu I instancji znajdujemy szereg elementów znamienia „wprowadzenia w błąd”. W pierwszej kolejności pokrzywdzonym staje się Dyrektor P. E. (1), a za nim cały Zarząd spółki, która w wyniku działań oskarżonego poniosła ogromne straty. Błąd w rozumieniu art. 286 k.k. to pewna rozbieżność między obiektywną rzeczywistością a wyobrażeniem o niej lub jej odbiciem w świadomości podmiotu. Co istotne, może on polegać na urojeniu istnienia pewnych okoliczności lub cech stanu rzeczy, które w rzeczywistości nie występują, lub na nieświadomości występujących w rzeczywistości okoliczności. W przedmiotowej sprawie oskarżony zamawiając towary czy części, które miały nie nadejść i których w istocie nie brakowało w fabryce, stworzył wrażenie, że istotnie danych części brakuje i są one potrzebne natychmiast, co było wprowadzeniem w błąd Dyrektora fabryki w S., a także innych pracowników mających kompetencje w zakresie zarządzania firmą. Warto też zaznaczyć, że dla bytu oszustwa nie ma znaczenia fakt, że pokrzywdzony mógł wykryć błąd przy dołożeniu nawet znikomej staranności. Bezkrytyczność i łatwowierność pokrzywdzonego także nie wyłączają odpowiedzialności karnej za oszustwo.

Dywagacje apelującego odnoszące się do braku ustaleń co do tego, iż to oskarżony P. F. (1) doprowadził do wygenerowania w systemie S. (...) zamówień na dostawę towarów oraz, że spowodował oznaczenie w systemie S. (...) towaru jako dostarczonego są bezpodstawne. Sąd Okręgowy bowiem sumiennie i w sposób bardzo szczegółowy opisał sytuacje w których to oskarżony generował zamówienia i oznaczał towar jako dostarczony do fabryki mimo, że w rzeczywistości tak nie było. Świadczy o tym nie tylko dokumentacja z systemu S. (...), ale i zeznania świadków, na przykład: P. E. (1), D. M., A. S.. To, że czasami widnieje w systemie S. (...) A. S. lub B. D. (1) było efektem poleceń oskarżonego. A. S. zeznał przecież, że przynajmniej dwa razy zdarzyło się, że oskarżony P. F. (1) polecił mu wpisać jakąś rzecz jako dostarczoną w systemie S. (...) choć towaru nie było.

Absurdalną jawi się teza obrońcy, iż oskarżony nie wiedział, że towar objęty zamówieniami nie został faktycznie dostarczony do fabryki. O tym, iż jest to nieprawda świadczą wpisy oskarżonego w systemie S. (...), sposób jego działania opisany przez świadków, ale także i późniejszy „podział łupów” pochodzących z przestępstwa. Niewątpliwie również istnieje w przedmiotowej sprawie, wbrew wywodom skarżącego, tożsamość osoby wprowadzanej w błąd oraz osoby rozporządzającej mieniem. Ta ostatnia czynność następowała w imieniu Zarządu spółki niejako automatycznie, jak już wskazywano. Osobą wprowadzaną w błąd był więc i (...)E. i osoby odpowiedzialne za dokonywanie płatności w imieniu spółki. Nie może być więc mowy o braku tożsamości. Znamię czynu z art. 286 § 1 k.k. w postaci wprowadzenia w błąd dotyczy wszystkich zachowań oskarżonego, także tych, które nie wymagały autoryzacji, bowiem osobami wprowadzanymi w błąd byli także i ci, którzy dokonywali płatności, a w konsekwencji także i Zarząd spółki jako bezpośrednio odpowiedzialny za jej sprawy majątkowe.

Zachowanie oskarżonego P. F. (1) niewątpliwie wypełniało również przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 12 k.k., to jest czynu ciągłego. Cechą tego czynu jest kompleks zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu w celu wykonania z góry powziętego zamiaru. Warunkiem czynu ciągłego jest objęcie zamiarem jego sprawcy (bezpośrednim

lub ewentualnym) wszystkich zachowań składających się na ten czyn już w momencie przystępowania przezeń do popełniania pierwszego z nich. Czynności podejmowane przez oskarżonego F. uzasadniają przyjęcie konstrukcji czynu ciągłego bowiem były one podejmowane w krótkich odstępach czasowych z zachowaniem tożsamości pokrzywdzonego, spełniały również wymóg wielokrotności. Oskarżony miał także z góry powzięty zamiar popełnienia czynów przestępnych, co wynika z ustaleń Sądu Okręgowego. Przede wszystkim oskarżeni uzgodnili między sobą podział ról oraz to w jaki sposób będą popełniać przestępstwa. Niewątpliwie również szybkie zmienienie miejsca działalności oskarżonego P. H. (1), na życzenie P. F. (1), świadczy o z góry powziętym zamiarze oskarżonych. Istota współsprawstwa, określonego w art. 18 § 1 k.k. składa się łącznie z dwóch elementów konstytutywnych: wspólne wykonanie czynu zabronionego (element przedmiotowy) oraz porozumienie sprawców (element podmiotowy). Na gruncie niniejszej sprawy wszyscy oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu. Każdy z nich odpowiadał za inną część przestępczego procederu, przy czym ich zachowania były wcześniej zaplanowane. I tak, oskarżony F. pełnił tutaj rolę niejako przewodnią, inspirującą. To on bowiem z racji swoich uprawnień w pokrzywdzonej spółce decydował o tym jaki i gdzie towar zamówić, autoryzował jego zakup bądź przedkładał do autoryzacji bezpośredniemu przełożonemu, a później dokonywał oznaczenia towaru jako dostarczonego. Również oskarżony D. wykonywał zamówienia, zajmował się obsługą systemu S. (...), a w początkowym okresie był odpowiedzialny za aktywność magazynową. Oskarżony H. wystawiał faktury jako podmiot gospodarczy za towary, które nigdy do fabryki w S. nie dotarły. Do faktur wpisywał części o jakich mówił mu oskarżony F.. W późniejszym czasie taką samą rolę jak H. miał spełniać oskarżony R. B. (1), który wcześniej fikcyjnie wystawiał faktury za dostarczone do firmy H. części, których w rzeczywistości nie było. Wszystkie działania oskarżonych były dokładnie przemyślane i zaplanowane na długi czas przed podjęciem zachowań przestępczych. Ich role zostały dokładnie określone, a każdy z nich miał świadomość ich wypełnienia.

Sąd wypowiedział się już o wcześniejszych rozliczeniach między oskarżonymi F. a H., nie ma więc potrzeby, by do tego wracać. Wystarczy tylko podkreślić, iż przelewy te pozostają bez żadnego związku z zarzutami dotyczącymi oskarżonych. Bez znaczenia dla wyliczenia wysokości rzeczywistej szkody jest to, czy pokrzywdzona firma rzeczywiście rozliczała podatek naliczony z należnym. Trzeba przede wszystkim w tym zakresie wziąć pod uwagę dyspozycję art. 88 ust. 3a pkt 4a Ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11 marca 2004 r. (Dz.U. Nr 54, poz. 535), który stanowi, iż podstawy do obniżenia podatku należnego oraz zwrotu różnicy podatku lub zwrotu podatku naliczonego nie stanowią faktury i dokumenty celne w przypadku gdy wystawione faktury, faktury korygujące lub dokumenty celne stwierdzają czynności, które nie zostały dokonane - w części dotyczącej tych czynności.

Nie mają znaczenia na gruncie niniejszej sprawy dywagacje obrońcy odnośnie naruszenia zasady indywidualizacji odpowiedzialności karnej w związku z obowiązkiem naprawienia szkody z art. 46 § 1 k.k. Kwestia ta budziła zastrzeżenia w orzecznictwie i doktrynie i nie była tak oczywista jak przedstawia to skarżący. Warto tylko zaznaczyć, że orzeczenie środka karnego, przewidzianego w art. 46 k.k., dopuszczalne jest również w postaci solidarnego zobowiązania współsprawców przestępstwa do naprawienia wyrządzonej szkody w całości albo w części (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2009r., sygn. akt II KK 224/o8, OSNKW 2009 nr 5, poz. 39, str. 63).

Nie polega na prawdzie zarzut generalizowania przez Sąd Okręgowy i przyjęcia, że modus operandi był powtarzany w każdym ze wskazanych zamówień. Świadczy o tym lektura uzasadnienia wyroku oraz powołany tam materiał dowodowy. Warto też podkreślić, iż przyznanie przez Sąd I instancji wiary zeznaniom świadków nie nosiło cech dowolności – wręcz przeciwnie, Sąd z rozwagą i ostrożnością podszedł do treści składanych przez nich zeznań. Sąd Okręgowy wskazał, które zeznania i w jakim zakresie uznał za jasne, logiczne, spójne i nie sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, a którym i w jakiej części odmówił wiarygodności. Zeznania poszczególnych osób, uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne, korespondują z pozostałym materiałem dowodowym w postaci różnego rodzaju dokumentów, stanowiąc weryfikację prawdziwości ich twierdzeń.

Ocena zeznań świadków została przeprowadzona w sposób staranny i kompletny, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Sąd a quo wskazał powody, dla których treści ich zeznań dał wiarę – dokładnie zaznaczając, która część materiału dowodowego jest spójna z przedstawioną przez nich wersją wydarzeń. Rekonstrukcja przebiegu inkryminowanego zdarzenia na potrzeby zaskarżonego wyroku została bowiem poprzedzona wszechstronną i wieloaspektową analizą całokształtu dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej. Konfrontacja treści

poszczególnych dowodów doprowadziła Sąd Okręgowy do trafnych ustaleń w zakresie zachowań oskarżonych, które wyczerpały znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Odnosnie zarzutu dotyczącego błędu co do posłużenia się przez oskarżonego P. F. (1) kartą wydania z magazynu, a w konsekwencji braku możliwości przypisania mu czynu z art. 270 § 1 k.k. trzeba stwierdzić, iż istotnie opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego nie jest w swej wymowie jednoznaczna. Określa ona w sposób zdecydowany to, że na pewno podpisu pod kartą nie sporządzili ani świadek P. K. ani oskarżony B. D. (1). Nie wyklucza jednak tego, że mógł on być sporządzony przez oskarżonego F.. Oczywistym jest, że jeżeli opinia biegłego byłaby w swoich wnioskach jednoznaczna nie byłoby problemu z jej interpretacją. Tymczasem Sąd Okręgowy nie przeprowadził opinii uzupełniającej ani nie przesłuchał uzupełniająco biegłego. Sąd bowiem uznał, z czym Sąd Apelacyjny się zgadza, że materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na oskarżonego F. jako podmiot czynu stypizowanego w art. 270 § 1 k.k. Opinia biegłego jest bowiem podstawą do wyciągnięcia pewnych wniosków w sprawie przez organ orzekający, nie jest jednak decydująca. Podlega też, tak jak każdy inny dowód, swobodnej ocenie Sądu. Skoro zebrane dowody w sprawie jednoznacznie wskazują na oskarżonego P. F. (1) to nie było konieczności wydania opinii uzupełniającej czy przesłuchania biegłego. Uzupełnieniem opinii biegłego były bowiem, przede wszystkim, zeznania P. K.. Z nich to wynika, że próbując wyjaśnić całą sytuację z nie swoim podpisem skontaktował się on z magazynierem A. S., który nie potrafił wskazać czy dostał ów dokument do ręki czy też został on zostawiony pod jego nieobecność. Później świadek rozmawiał z oskarżonym F., którego zachowanie dość dobrze oddaje to, że w istocie to on sporządził ten dokument. Mianowicie oskarżony bardzo był zainteresowany tym, gdzie jest dokument, co się z nim stało. Informacja, fałszywa, jak się później okazało, że świadek K. zniszczył przedmiotowy dokument podziałała na oskarżonego uspokajająco. Jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy, treść zeznań świadka jednoznacznie wskazuje, że reakcja P. F. (1) wyrażona podczas konfrontacji obu mężczyzn daje podstawę do przyjęcia, że oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę z tego, że podpis na dokumencie nie jest podpisem P. K.. Na marginesie dodać należy, że już samo sfałszowanie dokumentu w celu jego użycia jest objęte dyspozycją art. 270 § 1 k.k. Niemniej jednak oskarżony posłużył się tym dokumentem przedkładając go A. S.. To czy A. S. wpisał go do systemu S. (...) to zupełnie inna kwestia. To, że obrońca opiera się na zapiskach oskarżonego nie może być dowodem dla Sądu skoro nie figurowało w materiale dowodowym. Dane przedstawione przez pokrzywdzoną spółkę zasługują na uwzględnienie. Na uwagę zasługuje również i to, że część wpisów, jak już było rozważane, do systemu S. (...) nie polega na prawdzie i w tym zakresie nie sposób uznawać każdej informacji tam zamieszczonej, bądź nie znajdującej tam potwierdzenia za mającą miejsce w rzeczywistości.

Obraza prawa materialnego, podniesiona przez skarżącego, stanowi uchybienie, które z istoty swojej ma wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 1 k.p.k.). Podkreślić należy, że obraza przepisów prawa materialnego dotyczy naruszenia przepisów prawa karnego materialnego przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym. Obraza prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni przepisu prawa, gdy skarżący uważa, że treść przepisu prawa materialnego rozumiana w określony sposób powinna doprowadzić do zastosowania lub niezastosowania określonej normy prawnej. Zarzut obrońcy oskarżonego P. F. (1) polega na tym, iż jego zdaniem Sąd Okręgowy niewłaściwie zastosował art. 46 § 1 k.k. nie respektując przy tym art. 4 § 1 k.k. Prawidłowe zastosowanie tego przepisu doprowadziłoby Sąd, zdaniem apelującego, do wniosku, że nie można było orzec obowiązku naprawienia szkody albowiem w chwili popełnienia czynu potrzebny był do tego wniosek pokrzywdzonego, a takiego w niniejszej sprawie brak. Art. 4 § 1 k.k. stanowi, iż jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Pod pojęciem „ustawy” w rozumieniu tego przepisu należy rozumieć cały obowiązujący w danym czasie porządek prawny odnoszący się do badanego czynu Art. 4 § 1 k.k. nie pozwala na stosowanie tzw. konglomeratu ustaw, co oznacza, że nie jest dopuszczalne orzekanie częściowo na podstawie przepisów ustawy obowiązującej poprzednio, a częściowo na podstawie przepisów ustawy nowej. Sąd musi dokonać wyboru między konkurującymi ustawami i zastosować całościowo tylko jedną z nich, tę, która in concreto jest względniejsza dla sprawcy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2002 r., sygn. akt II KKN 303/99, Prok. i Pr.-wkl. 2002/9/6). Art. 46 § 1 k.k. w chwili popełnienia czynu przez oskarżonego F. obowiązywał w dwóch wersjach, od 8 czerwca 2010 r., gdzie przy orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody nie jest potrzebny wniosek pokrzywdzonego i przed tą datą, gdzie taki wniosek był konieczny. Nakaz stosowania ustawy nowej lub nakaz stosowania ustawy względniejszej powinien być nakazem stosowania

ustawy obowiązującej w chwili zakończenia czynu zabronionego. Zgodnie z art. 6 § 1 k.k., czyn zabroniony uważa się za popełniony w czasie, w którym sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany. Powszechnie przyjmuje się, że moment miarodajny do stwierdzenia przestępstwa, to ostatnia chwila działania (zaniechania) sprawcy. Artykuł 4 § 1 k.k. nie ma zatem zastosowania do sytuacji zmiany ustawy w trakcie popełniania przestępstwa, w tym przestępstwa ciągłego oraz przestępstw trwałych i wieloczynowych. W tym kontekście stwierdzenie przez Sąd Okręgowy podstaw do zasądzenia obowiązku naprawienia szkody z art. 46 § 1 k.k. było uzasadnione.

Ze zdziwieniem Sąd Apelacyjny przyjmuje zarzut obrońcy oskarżonego P. F. (1) dotyczący naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego w postaci art. 85a k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w żadnym miejscu uzasadnienia wyroku nie powołuje się na dyspozycję tego przepisu. Obrońca zaś twierdzi, że określone w art. 85a k.k. dyspozycje nie powinny obowiązywać. Dyrektywy wymiaru kary określone w tym przepisie nakazują brać pod uwagę przy wymierzaniu kary łącznej cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku stwierdza, że orzeczona kara łączna spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, co do oskarżonego P. F. (1), jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (k. 4335v.). Tymczasem wprowadzony ustawą z 20 lutego 2015 r. art. 85a k.k. nadaje ustawowy charakter dyrektywom wymiaru kary łącznej. Chociaż jest on nowością pod względem legislacyjnym, to zasadniczo odzwierciedla wieloletni dorobek judykatury oraz doktryny w przedmiocie tychże dyrektyw, zachowując generalnie ich aktualność. Nie jest więc możliwym kwestionowanie przez obrońcę zastosowania omawianego przepisu, podczas gdy wskazania z niego wynikające zostały tylko wprowadzone do regulacji kodeksowej, a obowiązywały już wcześniej. Powoływanie się więc na nie przez Sąd Okręgowy doprawdy trudno uznać za błąd.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego P. H. (1) podkreślić należy, że nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. i art. 14 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie niedopuszczalnej modyfikacji i kwalifikacji prawnej czynu, który w sposób istotny różni się od strony podmiotowej czynu zarzucanego w akcie oskarżenia. Przepis art. 399 zakazuje sądowi wyjścia poza granice aktu oskarżenia. Sąd jest związany jedynie ramami faktycznymi czynu jako zdarzenia historycznego, a nie dotyczy to opisu, jak też oceny prawnej czynu dokonanej przez Prokuratora. Sąd władny jest dokonać własnego opisu czynu i jego prawnej oceny na podstawie wyników przeprowadzonego postępowania. Zakaz wyjścia poza granice oskarżenia oznacza niemożność orzeczenia poza ramami zdarzenia będącego przedmiotem oskarżenia. Oceny tej dokonuje się z punktu widzenia konkretnego zdarzenia faktycznego, którego dotyczy akt oskarżenia. Nie ma przy tym znaczenia przyjęta przez oskarżyciela kwalifikacja prawna czynu w akcie oskarżenia. O tym, czy sąd „zmieścił się” w granicach skargi, decyduje ostatecznie tożsamość zdarzenia historycznego objętego czynem przypisanym ze zdarzeniem historycznym zarzucanym przez oskarżyciela w akcie oskarżenia (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2010 r., sygn. akt III KK 368/09, KZS 2010, Nr 11, poz. 22). Za elementy wyznaczające tożsamość zdarzenia historycznego należy przyjąć: identyczność przedmiotu zamachu, identyczność kręgu podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu, tożsamość miejsca i czasu zdarzenia, jak też zachowanie choćby części wspólnych znamion w opisie czynu zarzucanego i przypisanego, które winny się ze sobą pokrywać, mając jakiś obszar wspólny. Zmiana kwalifikacji prawnej dopuszczalna jest w granicach oskarżenia i nie decyduje o tym zbieżność opisu czynu ze wszystkimi czynnościami sprawczymi mogącymi wchodzić w zakres danego zdarzenia. Decydują o tym ramy zakreślone w akcie oskarżenia, gdyż w konkretyzacji opisu czynu zarzucanego nie zawsze zachodzi potrzeba, przytaczania wszystkich znamion przestępczego działania sprawcy, które w jednych wypadkach mogą być całkowicie pochłaniane, a w innych stanowić wyłącznie okoliczności obciążające.

W realiach niniejszej sprawy nie ma w ogóle mowy o braku tożsamości czynu zarzucanego aktem oskarżenia, a czynu za który ostatecznie został skazany oskarżony P. H. (1). Zachowana jest bowiem identyczność oskarżonych, tożsamość miejsca i czasu zdarzenia, a także identyczność przedmiotu zamachu. Nie ma sporu jeżeli chodzi o tożsamość czasu i miejsca czynu popełnionego przez P. H. (1). Przedmiotem ochrony z art. 296 k.k., według obrońcy, jest obrót gospodarczy, zaś art. 286 k.k. – mienie. Nic bardziej mylnego. Otóż czyn zarzucany oskarżonemu P. H. (1) aktem oskarżenia był skierowany w sprawy majątkowe spółki (...). Natomiast art. 286 § 1 k.k. chroni również prawa

majątkowe. W tym zakresie więc zachodzi tożsamość czynu. Nie może być traktowana jako wyjście poza granice oskarżenia również taka oto okoliczność, że postępowanie dowodowe prowadzi do ustalenia, że nie wszystkie osoby zachowały się tak, jak im poprzednio zarzucono, że rola tych osób w tym samym zdarzeniu była zróżnicowana i może podlegać różnym ocenom prawnym (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 23 września 1994 r., sygn. akt II KRN 173/94, OSNKW 1995, Nr 1–2, poz. 9). Zmiana sytuacji oskarżonego H. z pomocnika na sprawcę czynu oszustwa jest więc jak najbardziej prawidłowa i nie sposób jej uznać za dowolną.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrońcy obrazy przepisów postępowania, to jest art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. oraz art. 193 § 1 k.p.k. i art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. oraz art. 202 § 1 i 5 k.p.k. Zważyć należy, iż organ prowadzący postępowanie zasięga opinii biegłego bądź biegłych dopiero wtedy, gdy stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Kodeks karny nie wskazuje powodów dopuszczenia dowodu z opinii o stanie zdrowia psychicznego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2006 r., IV KK 446/05, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 583). Przyjmuje się, że wchodzi to w rachubę jedynie wówczas, gdy istnieją uzasadnione wątpliwości co do stanu psychicznego oskarżonego, tylko bowiem wówczas potrzebne są wiadomości specjalistyczne w celu rozstrzygnięcia kwestii stanu jego zdrowia psychicznego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1972 r., I KR 125/72, OSNKW 1972, Nr 12, poz. 196). Nie wymaga natomiast dopuszczenia dowodu z opinii biegłych psychiatrów okoliczność taka, kiedy ani z badanego czynu, ani z danych osobopoznawczych oskarżonego nie wynika, by działał bez pełnego rozeznania czy pod wpływem nieodpartego przymusu psychicznego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 kwietnia 1995 r., sygn. akt II AKr 67/95, OSPrók. i Pr. 1996, Nr 1, poz. 21). Wprawdzie oskarżony P. H. (1) informował, że leczy się psychiatrycznie, ale nie uzasadniało to w sposób mechaniczny badania psychiatrycznego w trybie art. 202 § 1 k.p.k. Otóż treść wyjaśnień oskarżonego, jego stawiennictwo na kolejnych rozprawach a przede wszystkim fakt, że leczy się dopiero od maja 2014 r., nie spowodował, zdaniem Sądu Odwoławczego, konieczności badania stanu psychicznego P. H. (1). Treść dołączonej dokumentacji z leczenia oskarżonego również nie wskazuje na wymóg sporządzenia takiej opinii. Ostatnia wizyta miała miejsce w marcu 2015 r. a więc ponad 3 lata temu. Ze stanu zdrowia, opisanego w dołączonej karcie, wynika, że cierpiał on na zaburzenia lękowe, a stan jego zdrowia był konsultowany w wyniku wizyt z psychologiem a nie psychiatrą. Nie bez znaczenia dla oceny niniejszych zarzutów jest też to, że oskarżony zaczął chorować już po popełnieniu czynów zabronionych i w czasie trwającego postępowania, co raczej nakazuje wiązać jego stan zdrowia z rozpoczęciem sprawy w Sądzie. W żaden sposób zaś nie wskazuje to na choćby cień wątpliwości w zakresie poczytalności oskarżonego w momencie popełnienia czynów przestępczych.

Chybiony jest zarzut obrońcy dotyczący naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy w Opolu czynności dowodowych zmierzających do weryfikacji wyjaśnień oskarżonego H. w zakresie dotyczącym zakupu przez niego części w fabryce czekolady (...)w L.. Takie zwrócenie się przez Sąd I instancji byłoby bezcelowe albowiem już na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego można stwierdzić nieprawdziwość wyjaśnień oskarżonego w tej materii. Przede wszystkim skoro oskarżony wyjaśnił, że dokumenty księgowe jakie otrzymał od firmy (...) nie nadawały się do ujęcia w księgach rachunkowych to skąd pewność, że dokumenty posiadane przez wskazaną firmę spełniałyby takie wymogi, a tym samym potwierdzałyby autentyczność transakcji. Poza tym nie da się logicznie i racjonalnie wytłumaczyć sytuacji takiej, że oto firma (...) potrzebuje towaru od razu i jest on dostarczany przez oskarżonego z części jakie zakupił w Rosji. Jest to nieprawdopodobne bowiem oskarżony musiałby wiedzieć wcześniej jakie części firma (...) będzie nagle potrzebować i zakupić je z dużym wyprzedzeniem. Oskarżony nie mógł zaś z góry przewidzieć jakie towary będą mu potrzebne. W ocenie wyjaśnień oskarżonego w tym kontekście musi być również brana pod uwagę okoliczność, iż P. H. (1) nie mówił o tym od początku, ale dopiero w miarę rozwoju toczącego się postępowania i w sytuacji kiedy na światło dzienne wyszło to, że żadne przelewy uwierzytelnione na fakturach między firmą oskarżonego (...) a (...) nie miały miejsca.

Nie ma racji obrońca powołując się na obrazę art. 7 k.p.k. w zakresie składanych przez świadka K. O. zeznań. Sąd Okręgowy bowiem dokonał ich swobodnej oceny, podobnie jak zeznań pozostałych świadków, w niczym nie uchybiając dyrektywom wynikającym z art. 7 k.p.k. Wprawdzie w chwili obecnej K. O. nie jest zatrudniony w firmie (...), ale pracował dla niego w okresie objętym zarzutami. Niewątpliwie fakt takiej podległości nakazywał ostrożne podejście do treści jego zeznań, zważywszy, że świadek uzyskał miejsce pracy w firmie oskarżonego za wstawiennictwem swojego

kolegi – oskarżonego P. F. (1). Niektóre z wypowiedzi tego świadka są sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym. I tak, warto szczególnie uwypuklić, co zresztą zrobił również Sąd Okręgowy, że świadek zeznał, iż wszystkie towary zamówione w (...) zostały dostarczone do (...), a częściowo dostawy były robione przez niego, P. H. (1) i innych pracowników. Towary były dostarczane albo do magazynu brudnego albo do magazynu technicznego albo do poszczególnych osób, a zdarzało się też, że były pozostawione na recepcji u ochroniarza. Potwierdzeń pisemnych poświadczenia towaru nie otrzymywali, ale gdy dostarczeniem przesyłki zajmowała się firma spedycyjna to przyjeżdżał kurier z listem przewozowym i zostawiał towar na portierni. Świadek zeznał także, że podpinał, przynajmniej początkowo, WZ-etki pod faktury, a które to potwierdzały przyjęcie towaru przez danego pracownika. Zeznania powyższe są sprzeczne nie tylko z zeznaniami innych świadków oraz zgromadzoną dokumentacją, ale również z wyjaśnieniami oskarżonego P. H. (1), który wyjaśniał, że to on sam zawsze dostarczał towar i że żadnymi dokumentami potwierdzającymi przyjęcie towaru nie dysponuje albowiem (...) ich mu nie wydawała.

W niniejszej sprawie nie można uznać, jak czyni to skarżący, że Sąd Okręgowy naruszył art. 410 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i § 2 k.p.k. poprzez nieujawnienie wszystkich zawnioskowanych przez oskarżyciela publicznego do przeprowadzenia na rozprawie dowodów. Uznanie określonych dokumentów lub protokołów za ujawnione bez ich odczytywania wymaga decyzji sądu, a więc wydania postanowienia, w którym należy wskazać nazwę dokumentu lub jego treść oraz podać kartę akt sprawy lub wskazać ściśle skonkretyzowany zbiór dokumentów, w którym dany dokument się znajduje, o ile wskazanie zbioru pozwala na jednoznaczne zidentyfikowanie dokumentu uznawanego za odczytany. Sąd I instancji postanowieniem z dnia 28 czerwca 2017 r. na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k. uznał za ujawnione w całości bez odczytywania dowody z wszystkich dokumentów zawnioskowanych w akcie oskarżenia do przeprowadzenia na rozprawie. Jakkolwiek nie zasługuje na aprobatę poprzestanie na takim ogólnym wskazaniu, to jednak nie daje ono podstawy do kwestionowania włączenia dokumentów do podstawy wyrokowania i tym samym nie może być oceniane w kategoriach obrazy art. 410 k.p.k. mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2016 r., II KK 252/16, L.). Artykuł 394 § 2 zd. 2 k.p.k. stanowi, że protokoły i dokumenty należy odczytać, jeżeli wnosi o to strona, która nie miała możliwości zapoznania się z ich treścią. Na stronie, która składa taki wniosek, spoczywa ciężar wykazania, czyli uprawdopodobnienia nie tyle nieznanomości tych dokumentów, ile braku możliwości zapoznania się z ich treścią. Przesłanka ta ma charakter obiektywny i podlega ocenie sądu w kontekście przepisów dających stronom prawo do zapoznania się z dokumentami przez wgląd w akta sprawy. Jeżeli zatem oskarżony i jego obrońca, z przyczyn leżących po ich stronie nie skorzystali z możliwości poznania treści dokumentów, także sporządzonych w formie na przykład elektronicznej, czy jak w niniejszej sprawie płyt CD, to brak jest przeszkód do skorzystania z dyspozycji art. 394 § 2 k.p.k., zaniechanie odczytania wnioskowanych dokumentów i uznanie ich za ujawnione. Prawo wglądu do akt sprawy znajduje swoją normatywną podstawę w art. 321 § 1 k.p.k., a dotyczy fazy postępowania przygotowawczego w ramach czynności końcowego zaznajomienia. W postępowaniu sądowym podstawą prawną zapoznania się z aktami jest zaś art. 156 § 1 k.p.k.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut naruszenia art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez zastosowanie przepisu niekorzystnego dla oskarżonego. Do takiego zarzutu Sąd Odwoławczy odnosił się już przy okazji rozpoznawania apelacji obrońcy oskarżonego P. F. (1). W tym miejscu należy tylko dodać, iż artykuł 4 § 1 k.k. nie ma zastosowania do sytuacji zmiany ustawy w trakcie popełniania przestępstwa. Przestępstwo za które został skazany oskarżony P. H. (1) zostało zaś przez niego popełnione w okresie od 30 października 2009 r. do co najmniej 10 sierpnia 2010 r.

Nietrafny pozostaje zarzut dotyczący obrazy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., a dotyczący zaniechania przez Sąd Okręgowy czynności dowodowych zmierzających do ustalenia, czy pokrzywdzony jest czynnym podatnikiem podatku VAT oraz czy sporne faktury ujął w swoich rejestrach oraz czy rozliczał podatek naliczony z należnym. W ocenie skarżącego doprowadziło to do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie wysokości szkody. Zdaniem Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji w sposób prawidłowy wyliczył wysokość szkody. To, czy pokrzywdzona firma rzeczywiście rozliczała podatek naliczony z należnym nie ma znaczenia w przedmiotowej sprawie. Jak wynika bowiem z art. 88 ust. 3a pkt 4a Ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11 marca 2004 r. (Dz.U. Nr 54, poz. 535) nie stanowią podstawy do obniżenia podatku należnego oraz zwrotu różnicy podatku lub zwrotu podatku naliczonego

faktury i dokumenty celne w przypadku gdy wystawione faktury, faktury korygujące lub dokumenty celne stwierdzają czynności, które nie zostały dokonane - w części dotyczącej tych czynności.

Chybiony jest także zarzut obrońcy dotyczący naruszenia art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. oraz art. 193 § 1 k.p.k. a contrario wyrażający się w oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego P. F. (1) o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu systemu S. (...), o czym Sąd Apelacyjny już również się wypowiedział. Zgodnie z art. 193 § 1 k.p.k. biegłego powołuje się wtedy, gdy stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Opinia biegłego dotyczy zatem kwestii, których poznanie bezpośrednio przez organ procesowy ze względu na konieczność posiadania wiadomości specjalnych albo w ogóle nie byłoby możliwe albo byłoby znacznie utrudnione. W niniejszej sprawie zaś nie było potrzeby wyjaśnienia jakichkolwiek kwestii wzbudzających wątpliwości natury specjalistycznej. Wnioski co do przebiegu sprawy oraz przyczyny do tego prowadzące, zakres tego co figuruje w systemie S. (...) mogły i zostały ustalone. Słusznie zatem Sąd Okręgowy uznał, że okoliczności na które dowód ten miałby zostać przeprowadzony nie wymagają wiadomości specjalnych i mogą być ustalone na podstawie dowodów osobowych i z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Niewątpliwie też na podstawie zebranego materiału dowodowego w systemie S. (...) nie wykazywano potrzebnej rzetelności, a niektóre wpisy mogły mieć charakter zupełnie fikcyjny, co dodatkowo podważałoby ewentualną treść opinii biegłego.

Przechodząc zaś do apelacji obrońcy oskarżonego B. D. (1) to zauważyć należy, iż główny zarzut o który się ona opiera to błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. W ocenie skarżącego Sąd niezasadnie zdyskwalifikował wyjaśnienia oskarżonego i nie zanalizował w sposób pełny materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło go do wysunięcia błędnej tezy o sprawstwie B. D. (1). W ocenie Sądu Apelacyjnego wszystkie dowody zostały prawidłowo przeprowadzone. Sąd I instancji dokonał wnikliwej ich analizy, właściwie je ocenił i trafnie na ich podstawie ustalił stan faktyczny, który pozwolił na skazanie oskarżonego. Inna ocena jest oczywiście prawem strony, lecz nie może rzutować na fakty. Wyjaśnienia oskarżonego D. nie polegały na prawdzie i nie można im przyznać przymiotu wiarygodności. Sąd Okręgowy trafnie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego tylko w części dotyczącej zrealizowanych dostaw, w których wyjaśniał on w zakresie kryteriów dokonywania wyboru dostawców części. Oskarżony wyjaśnił, między innymi, że o wyborze konkretnej oferty decydowały różne kryteria, na przykład cena, czas dostawy, jakość, szybki kontakt, gwarancja, a w różnym okresie budowania i funkcjonowania fabryki różne z tych kryteriów wyboru były ważniejsze. Było to zgodne z pozostałym materiałem dowodowym i zasługiwało na wiarę. Natomiast wszystkie wyjaśnienia odnośnie zrealizowanych dostaw, które faktycznie nie miały miejsca na przymiot wiarygodności nie zasługiwały. Świadczą o tym faktury VAT, które nie mają pokrycia w innej dokumentacji. Także zeznania świadków, przede wszystkim A. S., Dyrektora fabryki w S. P. E. (1), w końcu pracowników (...), którzy obszernie opisywali fikcyjność niektórych dostaw i weryfikowali w tym zakresie błędne zapisy w systemie S. (...). B. D. (1) pełnił w realizacji czynu zabronionego szczególną rolę. Wpisywał fikcyjne dostawy do systemu S. (...), a w początkowym okresie był również odpowiedzialny za magazyn, co wykorzystywał do popełnienia przestępstwa oszustwa. Nie ma przy tym potrzeby odnosić się szczegółowo do analizy poszczególnych dowodów świadczących o sprawstwie i winie oskarżonego ponieważ uczynił to bardzo wyraźnie Sąd Okręgowy, którego stanowisko Sąd Apelacyjny w pełni podziela.

Jeżeli chodzi o zarzut niedopuszczenia przez Sąd Okręgowy opinii biegłego z zakresu systemu S. (...) to Sąd Apelacyjny już się na ten temat wypowiedział. W tym miejscu zaś warto podkreślić, iż w przedmiotowej sprawie w ogóle nie było potrzeby wyjaśnienia kwestii, które wymagałyby specjalistycznej opinii. To co figuruje w systemie S. (...) mogło być zweryfikowane przez Sąd na podstawie całokształtu materiału dowodowego. Słusznie zatem Sąd Okręgowy uznał, że okoliczności na które dowód ten miałby zostać przeprowadzony nie wymagają wiadomości specjalnych i mogą być ustalone na podstawie dowodów osobowych i z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy.

Nie może też znaleźć uznania Sądu Odwoławczego zarzut naruszenia art. 424 § 1 i 2 k.p.k. Skarżący wywodzi, że Sąd nie przytoczył okoliczności i powodów mających świadczyć o sprawstwie oskarżonego B. D. (1). Nie zawarł również koniecznych rozważań objętych art. 53 k.k. w przedmiocie wymierzenia kary pozbawienia wolności. Otóż Sąd Okręgowy w sposób zupełny i jasny przedstawił co przemawiało za wymierzeniem oskarżonemu takiej a nie innej kary, na czym oparł się ją wymierzając. Sąd wskazał co wziął pod uwagę jako elementy obciążające

oskarżonego. I tak, stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu był wysoki, świadczy o tym chociażby wysokość poniesionej przez pokrzywdzoną spółkę szkody. Sąd I instancji wskazał także na czym polegała wina oskarżonego D.. Popelnienie czynów zabronionych przez wszystkich oskarżonych nie byłoby możliwe bez udziału tego oskarżonego. To on bowiem, jak trafnie podkreślił Sąd Okręgowy, wykonywał czynności techniczne związane z przygotowaniem, wysyłaniem i odnotowywaniem w systemie S. (...) zamówień skierowanych do firm oskarżonych H. i B., w tym zamówień fikcyjnych, które w rzeczywistości nie zostały zrealizowane. Motywy wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd I instancji uzasadnił też nagannością jego postępowania i tym, że pozwoli mu ona tę naganność zrozumieć i uniknąć popełnienia przestępstw w przyszłości.

Sąd Okręgowy w sposób zupełny i jasny przedstawił również powody i motywy kierujące nim przy wydawaniu w stosunku do oskarżonego B. D. (1) wyroku skazującego. Zauważyć należy w pierwszej kolejności, że uzasadnienie wyroku stanowi tak zwany dokument sprawozdawczy, nawiązujący do przebiegu rozprawy i narady nad wyrokiem, ale powstający już po jego ogłoszeniu. Nie można zatem przyjąć, że uzasadnienie może mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia. Jest wręcz odwrotnie, to treść rozstrzygnięcia winna kształtować treść uzasadnienia. Niewłaściwie sporządzone uzasadnienie niewątpliwie stanowi obrazę przepisu dotyczącego postępowania (art. 424 k.p.k.), ale postępowania przewidzianego na czas po ogłoszeniu orzeczenia. Wobec tego trudno zaliczyć te mankamenty do wad dotyczących fazy podjęcia decyzji. Proszą tego konsekwencją jest niemożność powołania tejże obrazy prawa procesowego pod względną przyczynę odwoławczą z art. 438 pkt 2 k.p.k., gdyż brakuje niezbędnego elementu w postaci możliwości wywarcia przez wskazaną obrazę prawa wpływu na treść orzeczenia. Ponieważ wady uzasadnienia nie stanowią uchybienia zaliczanego do jakiegokolwiek innej podstawy odwoławczej, same jako takie nie mogą być wyłączną przesłanką orzeczenia kasatoryjnego. Mogą natomiast naprowadzać na inne uchybienia, które de facto spowodują zmianę kontrolowanego orzeczenia albo jego uchylenie.

W przedmiotowej sprawie natomiast uzasadnienie wyroku jest sporządzone zgodnie z kanonami zawartymi w art. 424 k.p.k., a uwagi zawarte w apelacji obrońcy nie znajdują odzwierciedlenia w jego treści. Uzasadnienie Sądu I instancji jest bowiem sporządzone zgodnie z regułami zawartymi w tym artykule. Nie ma potrzeby powtarzania prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego, ale trzeba podkreślić, że Sąd wskazał szczegółowo i w sposób bardzo konkretny dowody, na jakich się oparł, wydając w stosunku do oskarżonego B. D. (1) wyrok skazujący, jakie fakty uznał za nieudowodnione oraz właściwie omówił podstawę prawną wydanego orzeczenia. Wszystko to sprawia, że nie sposób orzeczeniu Sądu Okręgowego stawiać tak sformułowanego zarzutu. W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji szczegółowo wskazał jaki był udział oskarżonego D. w zawieranych fikcyjnych transakcjach. Jasnym jest, że wiodącą rolę pełnił tutaj oskarżony F., ale udział B. D. (1) był również znaczący, a to choćby z uwagi na pełnienie funkcji osoby odpowiedzialnej za stan magazynu (do maja 2010 r.). Sąd I instancji wskazał także jakie dowody wskazują na sprawstwo i winę oskarżonego oraz opisał poszczególne fikcyjne dostawy i udział w nich B. D. (1). Zarzut apelującego w tym zakresie jest więc bezpodstawny.

Analizując natomiast sprawę przez pryzmat zarzutów apelacyjnych skierowanych przeciwko orzeczeniu o karze oraz argumentów przytoczonych na ich poparcie, a także z urzędu co do oskarżonego R. B. (1), Sąd Okręgowy uznał, iż należy je zmienić. Zaznaczyć trzeba, iż wniesione środki odwoławcze sprowadzają się w swej istocie wyłącznie do polemiki z rozważaniami Sądu Okręgowego dotyczącymi doniosłości okoliczności, jakie Sąd wziął pod uwagę wymierzając oskarżonemu karę. Kwestionując rozstrzygnięcie Sądu I instancji apelujący posłużyli się przy tym argumentacją, która nie wnosi do sprawy żadnych nowych okoliczności, o jakich Sąd Okręgowy nie miałby wiedzy w dacie orzekania w przedmiotowej sprawie.

Ingerencja Sądu Odwoławczego w orzeczenie o karze może nastąpić tylko i wyłącznie wówczas, gdy różnica między karą wymierzoną w pierwszej instancji, a karą, którą należałoby orzec jest znaczna, rażąca i nie może sprowadzać się do różnic niewielkich, nieznacznych, bo byłoby to sprzeczne z normą art. 438 pkt 4 k.p.k., z której jednoznacznie wynika, że podstawą zmian może być jedynie rażąca - a więc nie każda - niewspółmierność kary. Zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania, a granice tej swobody określa wskazana w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. „rażąca niewspółmierność kary”. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyrażającą oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję

między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Istotnymi wyznacznikami tego, czy dana kara jest sprawiedliwa, jest to, czy została orzeczona w granicach przewidzianych przez ustawę, a jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy. Ponadto winna ona uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu oraz brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd Okręgowy wymierzył P. F. (1) kary jednostkowe – 5 i 4 lata pozbawienia wolności a w konsekwencji karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, B. D. (1) – 4 lata pozbawienia wolności, P. H. (1) – 3 lata pozbawienia wolności, zaś R. B. (1) – 2 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności. Zważywszy na stopień winy i społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonych Sąd Odwoławczy uznał, że kary wymierzone oskarżonym F. i D. są zbyt surowe, zaś utrzymał w mocy kary co do oskarżonych H. i B.. I tak, oskarżonemu F. za czyn I Sąd Apelacyjny wymierzył karę 4 lat pozbawienia wolności, jednocześnie orzekając karę łączną w takim wymiarze, zaś oskarżonemu D. karę obniżył do 3 lat pozbawienia wolności. Tak wymierzone oskarżonym kary odzwierciedlają czyn, który popełnili mając należycie na uwadze kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem lub usiłowania takiego rozporządzenia.

Istotne znaczenie w kwestii rozpoznania apelacji ma treść przepisu art. 53 § 1 k.k., wskazująca na cztery dyrektywy wymiaru kary, które sąd ma obowiązek uwzględnić. Pierwsze dwie z nich, to jest współmierność kary do stopnia winy i do stopnia społecznej szkodliwości czynu, mają zapewnić sprawiedliwość orzekanych kar; dwie następne – cele kary, a mianowicie zapobiegawcze i wychowawcze oddziaływanie na sprawcę przestępstwa (prewencja indywidualna) oraz społeczne oddziaływanie kary (prewencja ogólna).

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji w sposób czytelny wskazał, jakie przesłanki legły u podstaw rozstrzygnięcia o wysokości orzeczonych wobec oskarżonych kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności. Przeanalizował i ocenił całościowo ujawnionych w sprawie okoliczności (obciążających, łagodzących), zaś swoje stanowisko oraz argumentację towarzyszącą mu przy ferowaniu wyżej wymienionego rozstrzygnięcia przedstawił następnie w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Nie docenił jednak należycie okoliczności łagodzących mających wpływ na wymierzone oskarżonym F. i D. kary pozbawienia wolności. Wymiar orzeczonej kary nie pozostaje w sprzeczności z dyrektywami, o jakich stanowi art. 53 k.k. Mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, w należyтым stopniu uwzględnia wszystkie okoliczności ujawnione w toku postępowania karnego, i to zarówno te odnoszące się do czynów popełnionych przez oskarżonych, jak również ich warunków osobistych. Tym niemniej jednak Sąd Apelacyjny uważa kary wymierzone wobec oskarżonych F. i D. za zbyt surowe, co spowodowało konieczność ich obniżenia przy zachowaniu argumentacji, którą posłużył się Sąd Okręgowy. Mając jednak na uwadze, że od chwili popełnienia czynów przypisanych oskarżonym upłynął znaczny okres czasu (8 lat), fakt, że oskarżeni F. i D. nie byli dotychczas karani Sąd Apelacyjny obniżył wymierzone im kary pozbawienia wolności.

Zważyć należy, iż w niniejszej sprawie nie może być także mowy o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonych kar albowiem brak jest podstaw do takiego obniżenia wymierzonych przez Sąd Okręgowy kar pozbawienia wolności. Z kolei obrońcy nie wykazali, dlaczego wymierzenie oskarżonym niższych kar z warunkowym zawieszeniem miałyby akurat zagwarantować pożądaną zmianę w ich zachowaniu. Powołane przez apelujących okoliczności takie jak to, że bezwzględna kara pozbawienia wolności spowoduje znaczne utrudnienie lub wręcz uniemożliwienie realizacji obowiązku naprawienia szkody w sytuacji, gdy obrońcy kwestionują samą istotę tej powinności, nie może być uznane za powodujące niższy wymiar kary. To od oskarżonych zależy w jaki sposób naprawią wyrządzoną szkodę. Przepisy ustawy karnej natomiast nie mówią nic o tym, by orzeczenie obowiązku naprawienia szkody było możliwe li tylko przy wydaniu wyroku skazującego z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności lub innych rodzajowo kar. Wszak art. 46 § 1 k.k. stanowi, że „w razie skazania”, a więc umożliwia także nałożenie takiego obowiązku przy bezwzględnej karze pozbawienia wolności, tak jak w omawianym przypadku. Oskarżeni spowodowali szkodę u pokrzywdzonego zatem logiczne jest, by ją teraz naprawili. To, że odbędą także kary pozbawienia wolności w żaden sposób nie niweczy ich obowiązku uczynienia zadość przestępstwom, które popełnili. Wprost przeciwnie, jest to tym bardziej wskazane z uwagi na sposób popełnienia przestępstw przez oskarżonych. Także argument niekaralności nie przekonuje, bo nie zmienia przecież faktu znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynów jakich dopuścili się oskarżeni. Nie mogły też ująć uwadze Sądu potrzeby w zakresie kształtowania świadomości

prawnej w społeczeństwie. Tylko kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny mogą zagwarantować realizację spodziewanych efektów resocjalizacyjnych, a także uzmysłowić oskarżonym, że popełnianie przestępstw jest nieopłacalne.

Nie może być także mowy, jak twierdzi obrońca oskarżonego P. F. (1) o naruszeniu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. w zakresie orzeczenia o karze. Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy uzasadnił swoje stanowisko odnośnie wymiaru kary. W przedmiotowej sprawie uzasadnienie wyroku, nie tylko co do kary, jest sporządzone zgodnie z kanonami zawartymi w art. 424 k.p.k., a uwagi zawarte w apelacji nie znajdują odzwierciedlenia w jego treści.

Obciążając oskarżonych kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze oparto się na przepisie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz.223 z późn. zm.).

Rozstrzygnięcie zawarte w pkt VII wyroku Sądu Apelacyjnego oparto na brzmieniu art. 636 § 1 k.p.k.

SSA Bogusław Tocicki SSA Cezariusz Baćkowski SSO(del.do SA) Agata Regulska